

TAMARA McKINLEY

MATILDA'S
LAATSTE DANS

 DE KERN

Proloog

Churinga. De zucht van de warme bries in de peperbomen leek de naam te fluisteren. Churinga. Een magische plaats, een heilige plaats, door haar grootouders uit het kreupelhout gesneden. Harten en ruggen waren er gebroken, maar tot nu toe was Matilda bereid geweest de prijs te betalen. Want dit was het enige dat ze kende, het enige dat ze ooit had gewild.

Ze kreeg een brok in haar keel terwijl ze over het familiekerkhof naar de wildernis keek. Ze mocht niet huilen, hoe diep de pijn, hoe schrijnend het verlies ook – want de herinnering aan haar sterke, ogenschijnlijk onoverwinnelijke moeder verbood het. Maar in al haar dertien jaren was er niets geweest dat te vergelijken was met dit gevoel van verlatenheid, dit gevoel dat haar jeugd voorbij was en dat ze voorbestemd was een eenzame weg te volgen op dat grootse, prachtige, dromerige land dat haar thuis was.

De horizon trilde, het felle oker van de aarde vermengd met het onmogelijke blauw van de enorme hemel, en ze werd omringd door de geluiden die ze al vanaf haar geboorte kende. Want dit uitgestrekte, schijnbaar lege land had een eigen stem, en ze putte er troost uit.

Het geschuifel van de schapen in de hokken, het geruzie van de galahs en gele kakatoes, de schaterlach van de kookaburra in de verte en het zachte gerinkel van paardentuig waren zo vertrouwd als het ritme van haar hartslag. Zelfs nu, in haar donkerste ogenblikken, had de betovering van Churinga haar niet verlaten.

‘Wil je nog een paar woorden zeggen, Merv?’

De stem van de schaapscheerder verbrak de stilte van het kerkhof en ze kwam met een schok met beide voeten terug op aarde. Ze keek naar haar vader, wilde dat hij iets zou zeggen, een zekere emotie zou tonen.

‘Doe jij het maar, maat. Ik en God staan niet bepaald op goeie voet met mekaar.’

Mervyn Thomas was een reus van een man, een vreemdeling die vijf jaar

geleden uit Gallipoli was teruggekeerd, zijn lichaam en geest vol littekens van de dingen die hij had gezien – dingen waar hij nooit over sprak, behalve 's nachts wanneer zijn dromen hem verrieden, of wanneer de drank zijn tong en zijn driftbuien losmaakte. Nu stond hij somber, in stoffig zwart gehuld en leunde zwaar op de provisorische wandelstok die hij uit een tak had gesneden. De rand van zijn hoed die hij over zijn ogen had getrokken, wierp een schaduw over zijn gezicht, maar Matilda wist dat zijn ogen bloeddorlopen waren, en dat het trillen van zijn handen niets te maken had met berouw, maar alleen met de behoefte aan nog een borrel.

'Ik doe het wel,' zei ze zachtjes in de ongemakkelijke stilte. Terwijl ze uit het kleine kringetje van nabestaanden stapte, klemde ze haar stukgelezen gebedenboek tegen zich aan en liep naar de hoop aarde die al snel het ruwe hout van de doodskist van haar moeder zou bedekken. Er was weinig tijd geweest om te rouwen. De dood was op het laatst toch nog snel gekomen en door de hitte was het onmogelijk om op burens en vrienden te wachten die honderden kilometers moesten reizen om hier te komen.

Het gevoel van alleenzijn nam toe naarmate ze de vijandigheid van haar vader voelde. Om zichzelf een ogenblik te geven haar moed bij elkaar te rapen, liet Matilda haar blik over de vertrouwde gezichten van de drijvers, schaapecteerders en knechten dwalen die op Churinga werkten.

De aboriginals stonden in groepjes bij de gunyahs die ze bij de kreek hadden gebouwd, en keken nieuwsgierig van een afstand toe. De dood was voor hen niet iets waar je over treurde, maar slechts een terugkeer naar het stof waar ze vandaan waren gekomen.

Haar blik bleef ten slotte rusten op de scheve grafstenen die de geschiedenis van dit kleine hoekje New South Wales aangaven. Ze voelde aan het medaillon dat haar moeder haar had gegeven en keek, met hernieuwde moed, naar de rouwenden.

'Mam kwam naar Churinga toen ze nog maar een paar maanden oud was, in een zadeltas aan het paard van mijn opa. Het was een lange reis vanuit het moederland, maar mijn grootouders snakten naar land en de vrijheid het te bewerken.' Matilda zag het instemmende geknik en de glimlachen op de zilverbrande gezichten om haar heen. Ze kenden het verhaal – het was een echo van hun eigen verhaal.

'Patrick O'Connor zou trots zijn geweest op zijn Mary. Ze hield net zoveel van dit land als hij, en dankzij haar is Churinga geworden tot wat het is.'

Mervyn Thomas schuifelde rusteloos met zijn voeten en ze begon te aarzelen onder zijn agressieve blik. 'Schiet op,' gromde hij.

Ze stak haar kin in de lucht. Mam verdiende een behoorlijk afscheid, en Matilda zou ervoor zorgen dat ze het kreeg.

‘Toen pa ging vechten in de oorlog, zeiden sommige mensen dat mam het nooit zou redden, maar ze wisten niet hoe koppig de O’Connors kunnen zijn. Daarom is Churinga een van de beste schapenhouderijen in de buurt, en pa en ik zijn van plan het zo te houden.’

Ze keek voor bevestiging naar Mervyn en kreeg er een blik vol afkeer voor terug. Het verbaasde haar niet. Zijn trots was nooit meer hersteld nadat hij uit de Eerste Wereldoorlog teruggekomen was en zag dat zijn vrouw onafhankelijk was en de boerderij in blakende welstand verkeerde. Al snel daarna had hij troost op de bodem van een glas gevonden, en ze betwijfelde of de dood van zijn vrouw daar iets aan zou veranderen.

De pagina’s van het gebedenboek waren dun en beduimeld. Matilda knipperde tranen weg terwijl ze de woorden las die pastoor Ryan zou hebben gesproken als er tijd genoeg was geweest om hem te laten komen. Mam had zo hard gewerkt. Ze had haar eigen ouders en vier kinderen op dit kleine kerkhofje begraven voor ze vijftintig was. Nu kon de aarde haar opeisen en haar deel maken van het Dromen. Ze had eindelijk rust gevonden.

Matilda deed het boek dicht in de daaropvolgende stilte en bukte om een handvol aarde te pakken. Het liep tussen haar vingers door en kwam zachtjes op de houten kist terecht. ‘Slaap zacht, mam,’ fluisterde ze. ‘Ik zal voor jou voor Churinga zorgen.’

Mervyn voelde de hitte en het effect van de whisky in zijn buik terwijl het paard voortploeterde naar Kurrajong. Zijn verbrijzelde been klopte, en zijn laarzen zaten te strak. Zijn humeur was er niet beter op geworden. Mary was twee weken geleden onder de zoden gelegd, maar hij voelde nog steeds overal haar aanwezigheid, haar afkeer.

Matilda had er nu ook al last van, en ondanks het feit dat hij haar met de riem had gegeven na die aanstellerij op de begrafenis, keek ze hem nog steeds met de bekende minachting van haar moeder aan. Twee dagen van ijzige stilte waren verstreken voor hij op Churinga de deur met een klap achter zich dichttrok en op weg ging naar Wallaby Flats en de pub. Daar kon een man in alle rust met zijn maten drinken. Een beetje lullen, medelijden en gratis whisky oogsten plus een partijtje rollebollen met de barmeid.

Niet dat ze eruitzag, gaf hij toe. Eerlijk gezegd was ze niet meer dan een dikke ouwe trut, maar het kon hem niet zoveel schelen als hij zin had, en hij hoefde niet naar haar te kijken terwijl hij het deed.

Hij leunde vervaarlijk uit het zadel om de laatste van de vier hekken naar het land van zijn buurman dicht te maken. De zon scheen genadeloos op hem neer, de whisky klotste in zijn maag, en zijn eigen zure lucht steeg uit zijn kleren op. Het paard bewoog rusteloos en Mervyns zere been schuurde langs het hek. Hij slaakte een gil van de pijn, verloor bijna zijn evenwicht en moest overgeven.

‘Hou op, rotbeest,’ gromde hij en gaf een ruk aan de teugels. Hij steunde op de zadelknop en veegde zijn mond aan zijn mouw af terwijl hij wachtte tot de pijn minder werd. Hij was wat helderder in zijn hoofd nu hij overgegeven had, en nadat hij zijn hoed recht op zijn hoofd had gezet, gaf hij Lady een klap op haar flank en spoorde haar aan. Het huis was zichtbaar aan de horizon en hij had zaken te bespreken.

Kurrajong stond trots op de top van een lage heuvel, beschut tegen de zon door een groepje theebomen, de veranda koel en aangenaam onder het golfplaten dak. Het was een oase van rust te midden van de bedrijvigheid en de herrie van een drukke schapenhouderij. Paarden graasden in het weelderige gras van het omheinde weiland bij het huis, dat van water voorzien werd door de put die Ethan een paar jaar daarvoor had geboord. Mervyn hoorde het getik van de hamer uit de smidse komen. In de scheerschuur was het, zo te horen, nog steeds een drukte van belang, en de schapen in de hokken maakten een kabaal terwijl ze door de honden naar de loopplanken werden gedreven.

Hij nam het allemaal in zich op terwijl hij de lange oprijlaan opreed naar de paal waar hij zijn paard kon vastbinden, en hij werd er niet vrolijker van. Het land van Churinga was misschien wel goed, maar het huis was een bouwval vergeleken met dit. Waarom Mary en Matilda er zo op gesteld waren was hem een raadsel, maar tegelijkertijd was dat ook typerend voor die vervloekte O’Connors. Ze dachten dat ze beter waren dan iedereen omdat ze van pioniers afstamden, wat in deze contreien bijna gelijkstond aan koninklijk bloed.

Nou, dacht hij grimmig, dat zullen we nog wel eens zien. Vrouwen moeten hun plaats kennen. Ik heb er genoeg van. Ik ben hun bezit niet.

Zijn agressie aangewakkerd door de alcohol, gleed hij van het rijkbewerkte Spaanse zadel. Hij pakte zijn ruwhouten wandelstok en liep slingerend de trap op naar de veranda. De deur ging net open op het moment dat hij wilde aankloppen.

‘Môgge, Merv. We verwachtten je al.’ Ethan Squires zag er als gewoonlijk smetteloos uit, met zijn broek van Engels leer oogverblindend wit tegen het zwart van zijn rijlaarzen, zijn overhemd met openstaande kraag om zijn brede

schouder en platte buik. Er zat niet veel grijs in zijn donkere haar. De hand die hij Mervyn toestak was bruin en eeltig, maar de nagels waren schoon en de ring aan zijn vinger fonkelde in de ochtendzon.

Vergeleken met hem voelde Mervyn zich dik en oud, ook al scheelden ze maar een paar maanden. Hij was zich er ook van bewust dat hij nodig in bad moest en wou dat hij op het aanbod was ingegaan voor hij het hotel verliet.

Maar het was te laat om er spijt van te hebben. Om zijn ongemak te verbloemen lachte hij bulderend en schudde Ethans hand iets te joviaal. 'Hoe is het, joh?'

'Druk, druk, druk, Merv. Je weet hoe het gaat.'

Mervyn wachtte tot Ethan ging zitten en deed toen hetzelfde. Hij was in de war door Ethans begroeting. Hij had helemaal niet laten weten dat hij langs wilde komen, dus waarom had de ander hem dan verwacht?

De twee mannen zwegen terwijl het jonge aboriginal-dienstmeisje hen een glas bier bracht. Mervyn koelde af door het briesje op de veranda en, nu hij niet meer op zijn paard zat, kalmeerde zijn maag ook. Hij strekte zijn zere been, legde zijn laars op de leuning van de veranda. Het had geen zin je druk te maken over Ethans welkom, hij had altijd van die raadselachtige uitspraken. Hij dacht misschien wel dat het slim stond.

Het bier was koud en glee soepel naar binnen, maar het nam niets van de bitterheid weg die hij voelde bij de gedachte aan Ethans geluk. Voor hem niet de slachtpartij van Gallipoli, maar een officierspost op kilometers afstand van de gevechten. Geen verbrijzeld been, geen nachtmerries, geen herinnering aan vrienden zonder gezicht en ledematen, geen pijnkreten die hem dag en nacht achtervolgden.

Maar Ethan Squires was nu eenmaal voor het geluk geboren. Hij was geboren en getogen op Kurrajong en met Abigail Harmer getrouwd. Zij was niet alleen een van de mooiste weduwen in de buurt, maar ook een van de rijkste. Ze had haar zoon Andrew meegenomen, en Ethan er nog drie gegeven voor ze bij dat paardrijongeluk om het leven kwam. Drie levende, gezonde zoons. Mary was niet verder gekomen dan één scharminkel van een meisje – ze was de anderen kwijtgeraakt.

Mervyn had er ooit van gedroomd om zelf een vrouw als Abigail te hebben, maar een bedrijfsleider was niet goed genoeg. Geld ging altijd naar geld, en toen Patrick O'Connor naar hem toe kwam met zijn buitengewone aanbod, had hij de kans met beide handen aangegrepen. Hoe kon hij nu weten dat Mary een hoop land had, maar weinig geld – en dat Patricks beloften loos waren geweest?

‘Erg van Mary.’

Mervyn schrok op uit zijn sombere gepeins. Het was alsof Ethan zijn gedachten kon lezen.

‘Maar ik denk dat ze genoeg heeft geleden. Het is niet goed om zoveel pijn te hebben.’ Ethan staarde in de verte, met zijn sigaartje tussen zijn regelmatige, witte tanden geklemd.

Mervyn gromde. Mary had er lang over gedaan om dood te gaan, maar ze had niet één keer geklaagd of die stalen volharding laten varen. Hij had haar eigenlijk moeten bewonderen, maar op de een of andere manier had haar kracht hem alleen maar zwak gemaakt. Haar moed deed zijn eigen zwakke poging om de verschrikkingen van de oorlog en de pijn in zijn been te vergeten teniet. Hij voelde zich bedrogen door de afspraak die hij en Patrick hadden gemaakt, opgesloten in een liefdeloos huwelijk waarin hij niet het respect kreeg waar hij zo naar snakte. Geen wonder dat hij het grootste deel van zijn tijd in Wallaby Flats doorbracht.

‘Hoe is Matilda eronder, Mervyn?’

Ethans heldere blauwe ogen bleven een ogenblik op hem rusten en dwaalden toen af, maar Mervyn vroeg zich af of hij iets van minachting in die vluchtige blik had opgevangen, of dat het zijn verbeelding was. ‘Dat komt wel goed. Ze is net als haar ma, die meid.’

Ethan had waarschijnlijk de zure ondertoon in zijn antwoord gehoord, want hij keerde zich naar Mervyn en keek hem wat nadrukkelijker aan. ‘Ik denk niet dat je helemaal hierheen bent gekomen om over Mary en Matilda te praten.’

Dat was typisch Ethan. Verdeed nooit zijn tijd met onbenulligheden als hij een andere man te slim af kon zijn. Mervyn had het liefst een uur of twee op de veranda willen zitten en bier drinken terwijl hij naar de bedrijvigheid om zich heen keek en het juiste moment afwachtte om de reden voor zijn bezoek aan te kaarten. Hij dronk zijn glas leeg en liet zijn voet van de leuning vallen. Hij kon het maar beter achter de rug hebben nu Ethan het heft in handen had genomen.

‘Het loopt allemaal niet zo lekker, joh. Ik voel niet meer hetzelfde voor Churinga sinds ik terug ben en ik dacht zo dat nu Mary er niet meer is, het tijd is om ergens anders te gaan kijken.’

Ethan sabbelde op zijn sigaar en volgde de rook met zijn ogen. Toen hij eindelijk sprak, klonk hij bedachtzaam. ‘Het land is het enige dat je kent, Mervyn. Je kunt een oude hond geen nieuwe kunstjes leren, en Churinga is een leuke schapenhouderij na al het werk dat Mary erin gestoken heeft.’

Daar kwam het weer. Lof voor Mary. Telden zijn jaren van hard werken niet? Mervyn balde zijn vuisten en begroef ze in zijn schoot. Hij had behoefte aan nog meer bier, maar zijn glas was leeg en Ethan bood hem niet nog een glas aan.

‘Nou, vergeleken met Kurrajong niet, hoor. We moeten een nieuwe put boren, het dak lekt, we hebben termieten in het slaapverblijf en door de droogte zijn de meeste lammeren dood. Met het geld van de wol kunnen we misschien net de rekeningen betalen.’

Ethan trapte zijn sigaar uit, zette het glas aan zijn mond en dronk het leeg. ‘Wat wil je dan van me, Mervyn?’

Hij werd ineens ongeduldig. Ethan wist donders goed wat hij wilde. Moest hij zout in de wond strooien en Mervyn laten kruipen? ‘Ik wil dat je Churinga koopt.’ Hij klonk opzettelijk vlak. Hij wilde de ander per se niet laten merken hoe wanhopig hij was.

‘Aha.’ Ethan glimlachte. Het was een zelfvoldane grijns, en wetend hoe Ethan altijd op hem neergekeken had, haatte hij hem erom.

‘Nou?’

‘Ik moet er natuurlijk over nadenken. Maar misschien kunnen we tot een regeling komen...’

Mervyn boog gretig voorover, klaar om te onderhandelen. ‘Je bent altijd dol geweest op het land rond Churinga, met jouw land dat aan het mijne grenst, zou je de grootste schapenfokkerij van New South Wales hebben.’

‘Ja, inderdaad.’ Ethan trok één wenkbrauw op en keek hem strak aan met zijn blauwe ogen onder zijn donkere wenkbrauwen. ‘Maar ben je niet een kleinigheidje vergeten?’

Mervyn slikte. ‘Wat voor kleinigheidje?’ vroeg hij nerveus, en ontweek Ethans doordringende blik terwijl hij met zijn tong over zijn lippen ging.

‘Matilda natuurlijk. Je bent toch niet vergeten hoe dol je dochter op Churinga is?’

Hij werd overspoeld door opluchting en herstelde zich snel. Het kwam allemaal in orde, Ethan wist blijkbaar toch niets van het testament af. ‘Matilda is te jong om zich met mannenzaken te bemoeien. Ze doet gewoon wat ik zeg.’

Ethan stond op en leunde tegen de rijkbewerkte leuning. Hij had de zon in zijn rug en zijn blik was ondoorgrondelijk. ‘Je hebt gelijk, Mervyn. Ze is jong, maar de voeling die ze met het land heeft is voor haar zo vanzelfsprekend als ademen. Ik heb haar zien werken, ik heb haar zo snel en goed als iedere willekeurige knecht zien rijden bij het bijeendrijven van de kudde. Als je haar dat land afneemt, breek je haar geestkracht.’

Mervyn verloor zijn geduld. Hij stond op en boog zich over Ethan. 'Moet je eens goed luisteren, joh. Ik heb land waar jij al jaren een oogje op hebt. Ik heb ook schulden. Of Matilda van het land houdt of niet, heeft er niets mee te maken. Ik verkoop het, en als jij het niet koopt, zijn er genoeg anderen die het maar al te graag van me overnemen.'

'Hoe wil je eigenlijk het land verkopen als het niet eens van jou is, Mervyn?'

Mervyn had het gevoel alsof hij een stomp in zijn maag had gekregen. Hij wist het! Die klootzak wist het al die tijd al. 'Niemand hoeft erachter te komen,' zei hij met schorre stem. 'We kunnen het nu afhandelen en dan ben ik weg. Ik zal het niemand vertellen.'

'Maar ik weet het wel, Mervyn.' Ethans stem klonk ijskoud en hij zweeg net lang genoeg om Mervyns handen te doen jeuken. 'Mary kwam een paar maanden geleden bij me, kort nadat de dokter haar had verteld dat ze niet lang meer te leven had. Ze was bang dat jij Churinga zou proberen te verkopen en Matilda met lege handen zou komen te staan. Ik heb haar verteld over hoe ze het beste kon handelen om de erfenis van haar dochter veilig te stellen. De bank beheert het land tot Matilda vijfentwintig jaar is. Dus, Mervyn, je kunt het met de beste wil van de wereld niet verkopen om je gokschulden af te betalen.'

Mervyn werd misselijk. Hij had de gruchten gehoord, en had ze niet willen geloven – tot een minuut geleden.

'Volgens de wet zijn de bezittingen van een vrouw het eigendom van haar man. Patrick had het me beloofd toen ik met haar trouwde, en ik heb nu het recht om het te verkopen. En trouwens,' brulde hij, 'wat had mijn vrouw bij jou te zoeken?'

'Ik heb alleen maar gedaan wat een goede buurman hoort te doen door haar de diensten van mijn advocaat aan te bieden.' Ethans gezicht leek uit steen gehouwen terwijl hij Mervyns hoed pakte en hem Mervyn toestak. 'Ik wil Churinga best hebben, maar niet zo graag dat ik mijn belofte aan iemand die ik respecteerde verbreek. En ik denk dat je erachter zult komen dat dat voor bijna alle boeren in de buurt geldt. Tot ziens, Mervyn.'

Ethan stopte zijn handen in zijn zakken en leunde tegen de witte paal van de veranda terwijl hij Mervyn nakeek die de trap afstropfelde naar zijn paard. De man gaf een harde ruk aan de teugels terwijl hij het dier over de kurkdroge aarde van de toegangsweg naar het kookhuis leidde. Ethan vroeg zich af of hij die woede ooit op Mary had gebotvierd – of op, God verhoede,

Matilda. Hij wierp een blik in de richting van de scheerschuur voor hij het huis weer binnen ging. Het seizoen was bijna afgelopen en de inkomsten van de wol zouden welkom zijn. Te weinig regen betekende duur, gekocht voer, en aan de lucht te zien, zou de droogte nog wel even aanhouden.

‘Wat kwam Merv Thomas doen?’

Ethan keek zijn twintigjarige stiefzoon aan en glimlachte humorloos. ‘Wat denk je?’

Andrews laarzen weerklonken op de parketvloer toen ze de werkkamer binnenliepen. ‘Ik heb medelijden met Matilda. Stel je toch voor dat je met die asbak moet samenwonen.’

Andrew liet zich in een leren stoel vallen en sloeg een been over de armleuning. Ethan keek hem liefdevol aan. Hij was bijna eenentwintig, maar door zijn sterke, pezige figuur en dikke bos donkerbruin haar zag hij er jonger uit. Hoewel de jongen niets met het land te maken wilde hebben, was Ethan zo trots op hem alsof het zijn eigen zoon was. Andrews opvoeding in Engeland was iedere cent waard geweest. Nu deed hij het goed op de universiteit en zou na zijn afstuderen compagnon worden in een vooraanstaand advocatenkantoor in Melbourne.

‘We kunnen er zeker niet veel aan doen, pa?’

‘Het zijn onze zaken niet, jongen.’

Andrews blauwe ogen keken peinzend. ‘Dat zei u niet toen Mary Thomas op de stoep stond.’

Ethan draaide zijn stoel in de richting van het raam. Mervyn reed over het pad naar het eerste hek. Het zou hem minstens nog een dag en een nacht kosten voor hij op Churinga was. ‘Dat was anders,’ mompelde hij.

Er viel een diepe stilte, die alleen onderbroken werd door het getik van de grootvaderklok die Abigail mee uit Melbourne genomen had. Ethan zat te mijmeren terwijl hij over zijn land uitkeek. Ja, Mary was een ander geval. Zo taai en onstuitbaar als ze was, had ze geen wapens gehad tegen die verschrikking die haar ingewanden geleidelijk had weggevreten. Hij zag haar zo duidelijk voor zich, dat het net was of ze voor hem stond.

In tegenstelling tot Abigails koele, blonde schoonheid en opvallende lengte, was Mary klein en hoekig met een overvloed van rood haar dat ze onder een oude vilthoed wegstoppte. Haar neus zat vol sproeten, en de grote blauwe ogen met de donkere wimpers keken hem aan terwijl ze worstelde om de zwarte hengst die onder haar danste stil te krijgen. Ze was woedend, die eerste keer dat ze elkaar zagen nadat ze naar Churinga was teruggekeerd. De hekken lagen plat en haar kudde had zich vermengd met de zijne.

Hij glimlachte bij de herinnering aan dat Ierse temperament van haar. De manier waarop haar ogen vonkten en ze haar hoofd in haar nek wierp terwijl ze in zijn gezicht schreeuwde. Het had bijna een week gekost om de kuddes uit elkaar te halen en de hekken te repareren, en tegen die tijd hadden ze een ongemakkelijke wapenstilstand gesloten die niet echt tot een vriendschap uitgroeide.

‘Waarom moet je lachen, pa?’

Andrew verstoorde de herinneringen en Ethan kwam met moeite met beide voeten op de grond terug. ‘Ik geloof niet dat we ons veel zorgen hoeven te maken over Matilda. Als ze ook maar enigszins op haar moeder lijkt, dan moeten we eerder medelijden met Merv hebben.’

‘U was erg op Mary gesteld, hè? Waarom heeft u nooit...?’

‘Ze was met iemand anders getrouwd,’ snauwde hij.

Andrew floot. ‘Allemachtig! Ik heb een gevoelige snaar geraakt, hè?’

Ethan zuchtte toen hij dacht aan die keer dat hij de kans had en hem had laten liggen. ‘Als alles anders was geweest, wie weet wat er gebeurd zou zijn? Als Mervyn toen niet zo kreupel uit Gallipoli teruggekomen was...’

Hij liet de onafgemaakte zin tussen hen in hangen terwijl de beelden en de geluiden van de oorlog zich aan hem opdrongen. Hij had er nog steeds nachtmerries van, zelfs na zes jaar nog, maar hij was een van de gelukkigen. Mervyn was pas bijna twee jaar na de oorlog uit het ziekenhuis ontslagen, maar was een heel andere man dan degene die in 1916 enthousiast op de trein was gestapt. De lome glimlach en de nonchalante charme waren verdwenen en in plaats daarvan was hij een futloos wrak geworden dat na een lange herstelperiode zijn troost in de fles zocht.

Het was een armzalig surrogaat voor zijn vrouw, dacht Ethan. En het is verdorie mijn schuld. Hij liet zijn gedachten niet verder afdwalen. In ieder geval kon ze, toen Merv nog aan het bed gekluisterd was, het drinken van haar man in de gaten houden. Maar toen hij weer op was en kon paardrijden, verdween hij vaak weken achtereen, zodat Mary in haar eentje de schapenfokkerij moest runnen. Ze was taaier dan hij had gedacht, en hoewel zijn plannen op niets waren uitgelopen, kon Ethan niet anders dan haar respecteren.

‘Ik bewonderde haar, ja. Ze heeft haar best gedaan om iets te maken van een lastige situatie. Hoewel ze bijna nooit om hulp vroeg, heb ik het haar zo gemakkelijk mogelijk gemaakt.’ Hij stak een sigaar op en sloeg het wolgrootboek open. Er was werk aan de winkel en hij had al een halve dag verspild.

Andrew haalde zijn been van de armleuning en boog voorover. ‘Als Merv nog meer schulden maakt, heeft Matilda straks geen erfenis. We kunnen altijd

over een paar jaar een bod uitbrengen en het land goedkoop overnemen.'

Ethan glimlachte met zijn sigaar in zijn mond. 'Ik ben van plan het voor niets te nemen, jongen. Het heeft geen zin om ergens voor te betalen als het niet nodig is.'

Andrew hield zijn hoofd schuin en er verscheen een glimlach om zijn lippen. 'Hoe? Matilda geeft haar vertrouwen niet gemakkelijk. Ze geeft het land niet zomaar weg.'

Ethan tikte tegen de zijkant van zijn neus. 'Ik heb plannen, jongen. Maar we moeten geduld hebben, en jij moet je mond houden.'

Andrew wilde iets zeggen toen zijn vader hem onderbrak. 'Laat het maar aan mij over en ik verzeker je dat Churinga binnen vijf jaar van ons is.'

Matilda was rusteloos. Er hing een loden stilte in huis en ze wist dat haar vader binnenkort thuis zou komen. Hij was nooit langer dan een paar weken achtereen van huis, en hij was al zo lang weg.

De hitte was intens, zelfs binnen, en het rode stof dat ze van de vloer had geveegd, begon alweer een laagje te vormen. Haar katoenen jurk die tot op haar enkels viel, plakte aan haar lichaam terwijl het zweet van haar rug droop. Ze maakte het uitgezakte schort los en hing hem over de rugleuning van een stoel. De geur van konijnenstoofpot kwam uit de oven en er zoemden wat vliegen om het plafond. Het vliegenpapier dat ze aan de olielamp had gehangen, zag zwart van de dode vliegen, ondanks de luiken en hordeuren die mam een paar jaar geleden had gemaakt.

Ze veegde haar haar uit haar gezicht en stak het in een slordige knot op haar hoofd met spelden vast. Ze had een hekel aan haar haar. Ze had er te veel van en het liet zich niet vastzetten. En om het nog erger te maken, was het een bleke imitatie van het dieprode Ierse haar van haar moeder.

Matilda duwde de hordeur open en ging op de veranda staan. Het was buiten net een oven; de hitte weerkaatste op de samengepakte aarde van de brandweg van het erf en trilde aan de horizon. De peperbomen in de omheinde weide bij het huis hingen slap en de treurwilgen bij de beek zagen er uitgeput uit, met hun takken die zinloos vooroverbogen naar het smalle stroompje groene modder dat was overgebleven. 'Regen,' mompelde ze. 'We hebben regen nodig.'

De drie treden die naar de paal waar de paarden vastgebonden werden en de voortuin leidden, waren aan reparatie toe en ze bedacht dat ze eraan moest denken er iets aan te laten doen. Het huis zelf kon ook wel een lik verf gebruiken, en de reparatie die pa aan het dak had uitgevoerd viel ook alweer uit

elkaar. Maar als ze midden in de tuin ging staan en haar ogen halfdicht kneep, kon ze zien hoe Churinga eruit zou zien als ze geld genoeg hadden om de reparaties uit te voeren.

Het huis was niet statig, maar de gelijkvloerse Queenslander was stevig gebouwd op stenen pilaren, en werd aan de zuidkant beschut door jonge peperbomen. Het dak hing over de veranda die om drie zijden van het huis liep en voorzien was van een rijkbewerkt ijzeren hekwerk. Er stond een ruwstenen schoorsteen aan de noordkant en de luiken en horren waren groen geschilderd.

Onderaardse bronnen hielden de weiden om het huis groen. Vlakbij liepen paarden tevreden te grazen, ogenschijnlijk ongehinderd door de zwermen vliegen die om hun kop zoemden. In de scheerschuur en wolschuur was het stil nu het seizoen voorbij was; de wol was op weg naar de markt. De kudde zou in de weiden die het dichtst bij water lagen gehouden worden, maar als de droogte nog langer aanhield, zouden ze nog meer verliezen.

Terwijl Matilda het erf overstak, floot ze en vanonder het huis klonk geblaf als antwoord. Er verscheen een warrige donkere kop, gevolgd door een wriemelend lichaam en een kwispelende staart. 'Kom maar, Bluey. Kom hier.'

Ze aaide zijn kop en trok aan zijn flaporen. De Queenslander Blue was bijna zeven en de beste herdershond in het vak. Van haar vader mocht hij niet binnenkomen. Hij was een werkhond net als de andere, maar wat Matilda betreft had ze geen betere vriend kunnen hebben.

Blue liep naast haar terwijl ze langs de kippenhokken en veeboxen liep. Het brandhout lag achter de voorraadschuur opgestapeld en aan het heldere, klingelende geluid van een bijl te horen was een van de knechts druk bezig de stapel nog hoger te maken.

'Hallo, kind. Warm, hè?' Peg Riley depte haar vuurrode gezicht en grijnsde. 'Wat ik niet zou geven voor een duik in de beek.'

Matilda lachte. 'Ga je gang, hoor, Peg. Maar er staat niet veel water in, en wat er is, ziet groen. Waarom rijd je niet naar de poel onder de berg. Daar is het water koud.'

De rondtrekkende seizoenarbeidster schudde echter haar hoofd. 'Laat ik het maar niet doen. Bert en ik moeten morgen in Windulla zijn, en als hij te lang blijft plakken, verspeelt hij al zijn geld met *two-up* achter in de slaapschuur.'

Bert Riley werkte keihard en reisde met zijn woonwagen heel midden-Australië door, maar als het op gokken aankwam, verloor hij altijd. Matilda had medelijden met Peg. Ieder jaar kwam ze naar Churinga om in de keuken te

werken terwijl Bert schapen schoor. Toch ging er maar een fractie van hun verdiensten mee naar de volgende klus.

‘Word je het niet eens beu om maar rond te blijven trekken, Peg? Ik kan me niet voorstellen dat ik ooit van Churinga weg zou gaan.’

Peggy sloeg haar armen over elkaar onder haar hangborsten en keek een ogenblik peinzend. ‘Het kan wel eens moeilijk zijn om ergens weg te gaan, maar je vergeet het al snel en dan kijk je weer uit naar de volgende plek. Het zou natuurlijk anders zijn geweest als Bert en ik kinderen hadden gehad, maar we kunnen geen kinderen krijgen, dus gaan we maar gewoon door tot een van ons tweeën dood neervalt.’

Toen ze lachte, schudde haar stevige lichaam onder de katoenen jurk. Blijkbaar had ze de bezorgde uitdrukking op Matilda’s gezicht gezien, want ze stak haar armen uit en smoorde haar in een liefdevolle omhelzing. ‘Let maar niet op mij, kind. Zorg goed voor jezelf, dan zien we je volgend jaar weer.’ Ze deed een paar stappen achteruit, liep vervolgens naar de paard en wagen en klom op de bok. Ze pakte de teugels en liet een geweldige brul horen.

‘Bert Riley, ik ga, en als je niet als de bliksem hier komt, ga ik zonder je.’

Ze liet de zweep tussen de oren van het paard neerdalen en ging op weg naar het eerste hek.

Bert kwam vanachter de slaapschuur gerend met die eigenaardige gang die bij schapenscheerders hoort en haastte zich achter haar aan. ‘Tot volgende jaar,’ riep hij over zijn schouder terwijl hij naast haar op de bok klom.

Churinga leek ineens verlaten. Terwijl Matilda de wagen in een stofwolk zag verdwijnen, aaide ze Blues oren en kreeg er een troostende lik voor terug. Nadat ze de wolschuur was nagelopen en de stokoude generator had afgezet, was het kookhuis aan de beurt, die Peg smetteloos had achtergelaten, en daarna het slaapverblijf. De schade die de termieten aanrichtten was erger geworden, maar daar kon ze niet veel aan doen, dus nadat ze snel de vloer had geveegd en een van de bedden had gerepareerd, deed ze de deur dicht en stapte de hitte weer in.

De aboriginal-mannen hingen zoals altijd voor hun gunyahs, sloegen vliegen dood en kletsten lusteloos terwijl hun vrouwen in de zwarte pot boven het vuur roerden. Ze waren van de Bitjarra-stam en waren net zo goed een deel van Churinga als zij – maar ze wou dat ze voor hun eten en tabak wilden werken in plaats van te zitten of rond te zwerven.

Ze keek naar Gabriel, hun leider. Hij was een sluwe, oude man die bij de missionarissen was opgegroeid en een beetje kon lezen en schrijven. Gabriel zat in kleermakerszit bij het vuur een stuk hout te besnijden.

‘Môgge, mevrouw,’ zei hij plechtig.

‘Gabriel, er is werk dat gedaan moet worden. Ik zei toch dat je naar die hekken in de zuidwei moest kijken?’

‘Later, hoor, mevrouw. Moet eerst eten.’ Hij grinnikte en ontblootte vijf gele tanden, waar hij heel trots op was.

Matilda keek hem een ogenblik strak aan en wist dat het geen zin had om tegen te stribbelen. Hij zou haar eenvoudigweg negeren en de klus klaren wanneer het hém uitkwam. Ze ging terug naar het huis en liep de treden naar de veranda op. De zon stond hoog en het was intens heet. Ze zou een paar uur rusten en daarna de boekhouding doen. Ze had de zaken een beetje laten versloffen toen mam ziek was.

Matilda tilde moeizaam de grote koperen ketel van het fornuis en schonk water in de tobbe. De stoom steeg op in de gloeiende hitte van de keuken, en het zweet liep in haar ogen terwijl ze worstelde met de zware ketel, maar toch had ze het nauwelijks in de gaten. In gedachten was ze bezig met de boekhouding, waarvan de cijfers niet klopten, hoe vaak ze ze ook optelde. Ze had de afgelopen nacht weinig geslapen, en na een ochtend op haar paard om Gabriels reparaties aan de hekken te controleren was ze doodmoe.

Het grootboek lag opengeslagen op de tafel achter haar. Ze had gehoopt dat ze vanochtend een oplossing zou vinden – maar het enige dat ze voor haar inspanningen had gekregen was hoofdpijn en de wetenschap dat het geld van de wol niet voldoende was om hun schulden te betalen en het komende seizoen te overbruggen.

Ze werd steeds kwader terwijl ze Mervyns broek van Engels katoen met een stok in het water onderduwde. ‘Ik had hem in de gaten moeten houden met geld, zoals mam had gezegd,’ mompelde ze. ‘Ik had het geld beter moeten verstoppen.’

Zijn broek bolde spookachtig op terwijl ze erin prikte, en ze kreeg tranen in haar ogen vanwege de onrechtvaardigheid die hen aangedaan was. Zij en mam deden het niet slecht; ze hadden zelfs een beetje winst gemaakt tijdens de oorlog, maar pa’s thuiskomst had alles verknoeid. Ze pakte de zware werkklaren beet en begon erop te boenen met een energie waarmee ze haar drift en frustratie kwijt kon.

Ze herinnerde zich zijn thuiskomst als de dag van gisteren. Ze nam aan dat ze medelijden met hem had moeten hebben, maar hoe kon dat nu als hij niets had gedaan om haar respect of medelijden te winnen? Er waren een paar brieven geweest in de jaren dat hij weg was, en alleen maar een kort briefje van

het ziekenhuis waarin zijn verwondingen werden beschreven. Hij was bijna twee jaar later in een wagen thuisgebracht, en zij en haar moeder wisten niet echt wat ze konden verwachten. Ze herinnerde zich hem vaag als een grote man die naar lanoline en tabak rook, wiens baardstoppels over haar gezicht schraapten toen hij haar een kus gaf voor hij wegging. Maar ze was toen nog maar vijf, en veel meer geïnteresseerd in de drumband die zo luid op het peron stond te spelen dan in de mannen in dofbruin die in de trein stapten. Ze begreep niets van de oorlog, en wat de consequenties voor haar en mam waren.

Matilda's handen kwamen tot rust toen ze dacht aan die twee jaar dat hij aan het bed gekluisterd was. Ze herinnerde zich het vermoeide gezicht van haar moeder terwijl ze heen en weer holde en niets kreeg dan scheldwoorden en een harde tik als zijn verband te strak zat of hij een borrel wilde. Zijn thuiskomst had de stemming op Churinga veranderd. Van magie naar misère. Van licht naar donker. Het was bijna een opluchting als hij op zijn paard stapte en op weg naar Wallaby Flats ging, en zelfs haar moeder leek minder moe in de dagen die erop volgden.

Maar natuurlijk kwam hij terug, en het ritme van hun leven veranderde voorgoed.

Matilda leunde op de tobbe en staarde uit het raam naar het verlaten erf en de lege schapenboxen. De drijvers brachten de kudde naar Wilga, waar nog steeds water en gras was. Gabriel en de anderen waren nergens te bekennen, en ze vermoedde dat ze op zwerftocht waren nu het scheren voorbij was. Het was vredig, ondanks de parkieten die ruziemaakten om de insecten in de rode gombomen en het constante getjirp van de krekels in het droge gras. Ze wou dat het zo kon blijven. Maar, terwijl de dagen verstreken zonder teken van Mervyn, wist ze dat het niet kon blijven duren.

Toen ze klaar was met de was, sjuowde ze de mand naar de achterkant van het huis en hing het wasgoed op. Het was er koeler in de schaduw van de bomen, en ze had een goed uitzicht op de weide bij het huis en de begraafplaats. Het witte hek dat eromheen stond moest geschilderd worden, en de kangoeroepoten en wilde klimop overwoekerden enkele van de grafstenen. Paarse bougainville slingerde om een boomstam, en het wemelde er van de bijen en prachtige vlinders. Een klokvogel luidde ergens in de verte en een goanna staarde naar haar vanaf een omgevallen houtblok waarop hij zich in de zon lag te koesteren. Toen krabbelde hij overeind met zijn dodelijke klauwen en verdween in het met zonlicht bespikkelde struikgewas.

Matilda ging op de bovenste tree van de veranda zitten, met haar ellebo-

gen op haar knieën en haar hand onder haar kin. Haar oogleden werden zwaar toen de hypnotische geur van warme aarde en droog gras haar in slaap wiegde.

Ondanks de hitte had Mervyn het koud. De woede om zijn vernedering door Ethan Squires, en de dubbelhartigheid van zijn eigen vrouw brandden niet langer in zijn borst, maar hadden zich als iets kouds en boosaardigs in hem genesteld terwijl hij naar Churinga reed.

Hij had de nacht in een slaapzak onder de blote hemel doorgebracht, zijn zadel als kussen en een miezerig vuurtje zijn enige warmte in de ijskoude duisternis van het binnenland. Daar lag hij, starend naar het zuiderkruis en de enorme sluier van de melkweg die maanlicht op de aarde wierp, het rode landschap overgoot met een zilveren laagje en het grijs van de reuzengombomen versterkte – en was niet in staat de schoonheid ervan te zien. Dit was niet het toekomstbeeld dat hij tijdens die jaren in de loopgraven voor ogen had. Niet de manier waarop helden behandeld hoorden te worden. Verdomd als hij zo'n scharminkel hem zou laten ontnemen wat Patrick hem had beloofd.

Hij was bij het eerste licht opgestaan, had zijn waterketel opgezet en het laatste stukje schapenvlees en ongezuurd brood opgegeten dat de kok op Kurrajong hem had gegeven. Nu was het achter in de middag en de zon die in de richting zakte van de berg die Churinga haar naam had gegeven, scheen in zijn ogen.

Hij rochelde en spuwde op de roestkleurige aarde. De abo's noemden het de betoverde plek, de beschermende amulet van steen die krachten van de droomtijd bezat – een Tjuringa. Nou, dacht hij zuur, voor hem bezat het niets betoverends, niet meer. En hoe eerder hij ervan af was, hoe beter.

Hij boorde zijn sporen in de flanken van de merrie toen de eerste van de hekken in zicht kwam. Het was tijd om zijn rechten te laten gelden.

De boerderij kwam in zicht toen hij het laatste hek achter zich dichtdeed. Een rookpluim steeg loom op uit de schoorsteen en diepe schaduwen vielen over het erf toen de zon achter de bomen glipte. Het zag er verlaten uit. Geen getingel van een bijl, geen geluiden van schapen of honden, geen zwarte gezichten die uit de gunyahs tuurden. Het scheren was blijkbaar afgelopen, de seizoenarbeiders en scheerders naar de volgende boerderij vertrokken.

Hij slaakte een zucht van verlichting. Matilda moest genoeg geld hebben weggestopt om ze te kunnen betalen. Hij vroeg zich af waar ze haar nieuwe schuilplaats kon hebben, hij dacht dat hij ze allemaal kende, maar na vanavond deed het er niet meer toe. Het werd tijd dat ze haar plaats wist en

ophield zich te bemoeien met zaken die geen donder met haar te maken hadden. Hij zou haar dwingen het hem te vertellen. Hij zou haar dwingen eindelijk te accepteren dat hij de baas was – en dan zou hij een manier zien te vinden om haar Churinga afhandig te maken.

Hij zadelde het paard af en bracht het naar de weide bij het huis. Hij hing de zadeltassen over zijn schouder en duwde de hordeur met een hoop kabaal open. Er stond konijnenstoofpot op het fornuis te pruttelen en zijn maag begon te knorren toen hij de doordringende geur rook die in het huisje hing.

De stilte was drukkend. De schaduwen waar het licht van de olielamp niet bij kon waren bijna ondoordringbaar. 'Waar zit je, meid? Kom hier en help me eens met die tassen.'

Zijn oog werd getrokken door een bijna onmerkbare beweging in de schaduwen. Daar was ze. Ze stond bij de deur naar haar kamer – en staarde naar hem. Haar blauwe ogen fonkelden in het schemerlicht en de stralenkrans van haar glansde in de late middagzon die door de luiken naar binnen sijpelde. Het was alsof ze van steen was – zwijgend en alziend in haar veroordeling van hem.

Hij schrok even. Een ogenblik lang dacht hij dat het Mary was die kwam spoken. Maar toen het meisje in het licht stapte, realiseerde hij zich dat het alleen maar zijn verbeelding was. 'Wat loop jij stiekem te doen?' Zijn stem klonk luid in de stilte, ruwer dan hij van plan was terwijl hij van zijn schrik probeerde te bekomen.

Matilda pakte zwijgend de zadeltassen en sleepte ze over de keukenvloer. Ze haalde de katoenen zak met bloem en het pak suiker eruit en zette ze in de voorraadkast. De kaarsen en lucifers werden boven het fornuis opgeborgen en het blik thee werd naast de beroete waterketel gezet.

Mervyn sloeg met zijn slappe hoed tegen zijn bovenbeen voor hij hem vaag in de richting van de haken bij de deur gooide. Hij trok een stoel bij die hij opzettelijk over de vloer liet schrapen, omdat hij gezien had dat ze hem pas geschrobd had.

Er kwam geen reactie, en terwijl hij keek hoe ze door het keukentje liep, werd hij opnieuw herinnerd aan haar moeder. Mary was een knappe vrouw voor ze ziek werd. Een beetje mager naar zijn smaak, maar wat ze in lengte en omvang te kort kwam, maakte ze goed in temperament. Als ze niet zo verdomde arrogant was geweest, zou ze een goede vrouw zijn geweest – en Matilda had alles mee om net zo'n vrouw te worden. Misschien niet net zo sterk, maar wel net zo zelfverzekerd. Die verdomde O'Connors, dacht hij. Arrogantie zat in hun bloed.

‘Hou op met dat gerommel,’ zei hij schor. ‘Ik wil eten.’

Hij genoot in stilte toen ze schrok en de kostbare zak met zout die ze zo zorgvuldig in een oud theeblik had gestopt bijna liet vallen. Hij sloeg met zijn vuist op tafel om zijn woorden nog meer kracht bij te zetten en lachte toen ze zich haastte om de stoofpot in een oude kom te scheppen en er wat van op de vloer morste.

‘Nu moet je die vloer weer schoonmaken, hè?’ zei hij gemeen.

Matilda bracht de kom naar de tafel en zette hem voor hem neer. Ze hield haar kin omhoog en had een kleur, maar hij zag dat haar kalmte haar niet voldoende kracht gaf om hem in de ogen te kijken.

Mervyn pakte haar bij haar dunne pols toen hij Bluey over de keukenvloer zag sluipen en aan de gemorste stoofpot likken. ‘Wat doet dat rotbeest hier? Ik had toch gezegd dat je hem niet binnen mocht laten.’

Matilda keek hem eindelijk aan. Ze kon de angst in haar ogen niet helemaal verdoezelen. ‘Hij is u zeker naar binnen gevolgd. Daarstraks was hij er nog niet.’ Haar stem klonk rustig, maar een onderliggende trilling verried dat die kalmte geveinsd was.

Mervyn bleef haar vasthouden terwijl hij schopte en de hond, die snel wegrende, op een haar na raakte. ‘Maar goed dat jij geen hond bent, Matilda. Anders zou jij ook een schop voor je kont hebben gekregen,’ mompelde hij terwijl hij haar losliet. Hij was het spelletje beu, en hij kreeg nog meer honger toen hij de stoofpot rook.

Hij zette zijn lepel in zijn eten en schepte het in zijn mond. Met versgebakken ongezuurd brood depte hij de jus op. Hij zat al een tijdje te eten toen het hem opviel dat ze niet bij hem aan tafel was komen zitten.

‘Ik heb geen honger,’ zei ze stilletjes. ‘Ik heb daarstraks al gegeten.’

Mervyn depte het laatste beetje stoofpot op, leunde achterover in zijn stoel en speelde met wat munten in zijn broekzak terwijl hij zijn dochter bestudeerde. Haar figuur was slank, maar had die veulenachtige onhandigheid van het kinderstadium verloren. Haar kin en wangen die niet zo lang geleden nog zacht en rond waren, hadden nu de stevigheid van een volwassene. Haar gezicht was bruinverbrand door de zon, zodat de sproeten en de blauwe ogen goed uitkwamen, en haar lange wilde haar was maar gedeeltelijk getemd en boven op haar hoofd vastgemaakt. Hij zag hoe een paar lokken waren losgeraakt, om haar gezicht vielen en zich in haar hals hadden genesteld.

Hij schrok van wat hij zag. Dit was geen zwak, plooibaar kind dat hij door intimidatie aan zijn wil kon onderwerpen, maar een vrouw. Een vrouw met dezelfde onverstoorbare houding als haar moeder. Hij moest van tactiek ver-

anderen, en snel ook. Als ze een man vond, was hij Churinga voor altijd kwijt.

‘Hoe oud ben je nu precies?’ vroeg hij ten slotte.

Matilda keek hem met een uitdagende blik recht in de ogen. ‘Ik ben vandaag veertien geworden.’

Mervyn liet zijn blik over haar dwalen. ‘Bijna een vrouw,’ mompelde hij waarderend.

‘Ik ben al lang geleden volwassen geworden,’ zei ze op ijsskoude toon terwijl ze naar de tafel kwam gelopen. ‘De kippen moeten gevoerd worden en ik heb nog niet voor de honden gezorgd. Als u klaar bent, ruim ik af.’

Hij greep haar hand toen ze zijn kom wilde pakken. ‘Zullen we op je verjaardag drinken? Het wordt tijd dat we elkaar beter leren kennen. Vooral nu je ma er niet meer is.’

Matilda’s hart bonkte haar in de keel toen ze het erf overstak met het dienvoer. Ze zag een verandering in haar vader die ze veel beangstigender vond dan zijn humeur, en toch kon ze die verandering niet onder woorden brengen. Het was iets in zijn ogen en in zijn manier van doen. Het was niets tastbaars, maar toch was het er, en ze had het gevoel dat deze dreiging veel gevaarlijker was dan wat hij met zijn vuisten kon doen.

Ze kwam bij de hondenhokken en morrelde aan de grendel van het hek, maar ditmaal bleef ze niet staan om de puppy’s te aaien voor ze ze hun eten gaf. Het geblaf en gewriemel in de hokken vulde de leegte die om Churinga hing, maar het kon niet doordringen tot het intense gevoel van onbehagen dat haar vervulde.

Haar bewegingen waren mechanisch toen ze de emmer leeggoot in de lage voederbakken en vervolgens de hondenren leegharkte. De zon was achter de berg de Tjuringa ondergegaan en nu hing er een oranje gloed aan de hemel. Het werd hier snel donker en meestal was ze er blij om vanwege de stilte die het met zich meebracht. Maar vannacht vreesde ze het. Want ze kon het gevoel niet van zich afschudden dat er dingen veranderd waren. En niet in positieve zin.

De kippen kakelden en tokten terwijl ze hun eten uitstrooide en het gaas controleerde op scheuren. Er was niets dat een dingo lekkerder vond dan een lekkere dikke kip. Ze waren er de laatste tijd nogal wat kwijtgeraakt. Slangen waren ook een probleem, maar daar kon ze niet veel aan doen.

Terwijl ze met tegenzin terug naar huis liep, verstevigde ze haar greep op de emmer en probeerde een huivering van angst te onderdrukken. Pa stond vanaf de veranda naar haar te kijken. Ze zag het vuurpuntje van zijn sigaret.

‘Wat doe jij hierbuiten? Het wordt eens tijd dat je binnenkomt.’

Matilda hoorde zijn dikke tong en wist dat hij gedronken had. ‘Ik hoop dat je zoveel hebt gehad dat je omdondert,’ mompelde ze vurig. Ze stond bijna stil toen haar woorden tot haar doordrongen. Ze waren een echo van die van haar moeder.

Mervyn hing breeduit in de schommelstoel, met zijn benen voor zich uitgestrekt en de whiskyfles tegen zijn borst gedrukt. De fles was bijna leeg. Toen Matilda naar de voordeur wilde lopen, zette hij zijn laars tegen de balustrade en hield haar tegen. ‘Kom wat met me drinken.’

Haar hart ging tekeer en het was net of haar keel dichtgeknepen werd. ‘Nee, dank u wel, pa,’ bracht ze ten slotte met moeite uit.

‘Het was geen uitnodiging,’ gromde hij. ‘Je gaat verdomme eindelijk eens doen wat ik zeg.’ De laars kwam met een plof op de grond en hij sloeg zijn arm om haar middel.

Matilda verloor haar evenwicht en viel op zijn schoot. Ze kronkelde en wriemelde, schopte met haar hakken tegen zijn stevige benen om weg te kunnen komen. Maar zijn greep verslaptte niet.

‘Zit stil,’ schreeuwde hij. ‘Je gooit de drank nog om.’

Matilda hield op met tegenstribbelen en hield zich slap. Ze zou op het juiste moment wachten, en dan hopelijk kans zien de vuist te ontwijken die ongetwijfeld volgde als ze loskwam.

‘Dat is beter. Neem nu maar een slok.’

Matilda moest kokhalzen van de stroom stinkende, bittere alcohol die hij tussen haar lippen goot. Ze kreeg geen lucht en durfde het niet uit te spugen. Eindelijk slaagde ze erin om de fles weg te duwen. ‘Papa, doe dat alsjeblieft niet. Ik vind het niet lekker.’

Zijn ogen werden groot van gespeelde verbazing. ‘Maar je bent jarig, Matilda. Je moet toch een cadeautje hebben op je verjaardag.’ Hij gniffelde, en de stoppels van zijn baard schraapten langs haar wang toen hij zijn neus in haar hals drukte.

Zijn adem rook zuur, en door de stank die uit zijn kleren opsteeg moest ze kokhalzen. Ze kreeg geen lucht en zijn arm om haar middel was net een bankschroef toen haar maag in opstand kwam. Ze slikte, en toen nog een keer. Maar haar hoofd begon te draaien en haar maag keerde om. Ze sloeg haar nagels in zijn arm in een wanhopige poging om los te komen. ‘Laat me los. Ik moet...’

Met één kokhalzende beweging spooog ze de whisky die naar boven kwam, over hen heen. Mervyn slaakte een kreet van afgrijzen en duwde haar van zijn schoot, waarbij de fles op de houten vloer in stukken brak. Matilda kwam hard

op de stukken glas terecht, maar ze merkte bijna niets van de pijn. De wereld draaide om haar heen, er leek maar geen eind te komen aan die warme stroom die uit haar mond kwam.

‘Kijk nou eens wat je doet! Stomme trut! Jullie zijn allemaal hetzelfde!’

Zijn laars raakte haar heup en ze kroop weg, blindelings zoekend naar de deur en de veilige haven van het huis.

‘Je bent net als je ma,’ schreeuwde hij terwijl hij zich zwaaiend boven haar verhief. ‘Maar jullie O’Connors hebben je altijd te goed gevonden voor mensen als ik.’ Hij schopte weer, en ditmaal kwam ze tegen de muur terecht. ‘Het wordt tijd dat je eens wat respect toont.’

Matilda kroop op handen en voeten naar de deur, zonder hem ook maar een ogenblik uit het oog te verliezen. Hij ging weer zitten met een nieuwe fles in zijn hand.

‘Sodemieter op,’ snauwde hij. ‘Ik heb niks aan je. Net zomin als ik iets aan je moeder had.’

Dat hoefde hij haar geen twee keer te vertellen. Ze kwam wankelend over-eind en schuifelde in de richting van de deur.

Mervyn nam een flinke slok uit de fles. Hij veegde zijn mond aan zijn mouw af en keek haar opstandig aan. Toen gniffelde hij. ‘Nou blaas je niet meer zo hoog van de toren, hè?’

Matilda glipte het huis binnen. Ze deed de deur achter zich dicht, leunde er een ogenblik tegen en slaakte een paar diepe, sidderende zuchten. De pijn in haar heup was niets vergeleken met de pijn in haar been, en bij nader onderzoek begreep ze waarom. Een scherp stuk glas zat diep in haar dijbeen.

Ze strompelde naar de voorraadmast, haalde de medicijnkist tevoorschijn en verzorgde snel de wond. Ze beet op haar lip toen de jodium prikte, maar toen het glas eruit was en een schone pleister de randen van de wond bijeenhield, leek het niet zo erg meer.

Op haar hoede voor het geluid van Mervyn die uit zijn stoel opstond, trok ze haastig haar smerige jurk uit en liet hem in een emmer weken terwijl ze zich waste. Er was niets anders te horen dan het gekraak van de schommelstoel op de houten planken en zijn onverstaanbare gebrabbel.

Matilda hinkte door de keuken naar het kleine kamertje waar ze sliep. Ze zette een stoel onder de deurknop en liet zich uitgeput op bed vallen, waar ze met open ogen en op haar hoede bleef liggen. De geluiden van de nacht kwamen door de luiken voor haar raam naar binnen, en de geur van het binnenland van eucalyptus, acacia, gedroogd gras en afkoelende aarde kwam door de kieren in de houten wanden naar binnen.

Ze deed haar uiterste best om wakker te blijven, maar het was een lange, traumatische dag geweest en haar ogen vielen dicht. Haar laatste gedachte voor ze in slaap viel was aan haar moeder gewijd.

Het geluid was onbekend en ze werd onmiddellijk wakker.

De deurknop bewoog. Rammelde tegen het hout. Matilda kroop naar de muur, met het dunne laken tot aan haar kin opgetrokken, en zag hoe de stoel heen en weer zwaaide.

Ze slaakte een kreet toen er iets zwaars tegen de deur werd gesmeten dat de panelen versplinterde en de stoel over de vloer deed krassen. Het gepiep van de roestige scharnieren klonk luid voor de kapotte deur met een klap tegen de muur sloeg.

Mervyns grote lichaam doemde in de deuropening op en het licht van een kaars wierp diepe schaduwen om zijn starende ogen.

Matilda schoof naar de verste hoek van het bed. Ze drukte haar rug tegen de muur en trok haar knieën zo hoog mogelijk op. Als ze klein genoeg was, kon ze misschien onzichtbaar worden.

Mervyn stapte het kamertje binnen en hield de kaars hoog in de lucht terwijl hij op haar neerkeek.

‘Niet doen.’ Ze stak haar hand op alsof ze hem wilde afweren. ‘Niet doen, pap. Niet slaan.’

‘Maar ik kom je juist een cadeautje geven, Matilda.’ Hij liep met onzekere stappen naar haar toe terwijl hij aan zijn broekriem frunnikte.

Ze dacht aan de laatste keer dat hij haar had geslagen, en hoe de gesp zo diep in haar vlees was geslagen dat ze nog dagen ziek van de pijn was geweest. ‘Dat wil ik niet,’ snikte ze. ‘Niet de riem. Alstublieft, alstublieft niet de riem.’

De kaars werd zorgvuldig op het nachtkastje gezet. Mervyn boerde terwijl hij de riem uit zijn broek trok. Het was alsof ze niets had gezegd. ‘Het is niet de riem die je krijgt,’ hikte hij. ‘Niet dit keer.’

Matilda hield abrupt op met snikken en haar ogen werden groot van afschuw toen hij zijn broeksknopen begon los te maken. ‘Nee,’ fluisterde ze. ‘Niet dat.’

De katoenen broek viel op de grond en hij schopte hem opzij. Zijn adem klonk hijgerig en de flikkering in zijn ogen was van meer dan whisky. ‘Je bent altijd een ondankbaar wijf geweest,’ gromde hij. ‘Nou, ik zal je eens een lesje in goede manieren leren, en als ik met je klaar ben, zal je me niet gauw meer zo’n grote bek geven.’

Matilda dook van het bed terwijl hij naar haar toekroop. Maar hij bevond zich tussen haar en de deur, en het raam was stevig dichtgemaakt tegen de muggen. Ze kon nergens heen en had niemand om haar te helpen – en toen hij haar pakte, begon ze te gillen.

Maar haar gegil ketste af tegen het golfplaten dak en ging verloren in de grote stilte van het lege land.

Donkere wolken wervelden door haar hoofd. Matilda dacht dat ze in een cocon zweefde. Er was geen pijn, geen angst, alleen een eindeloze duisternis die haar verwelkomde, die haar meetrok naar zijn peilloze diepten en vreedzaamheid bood.

Maar ergens in die duisternis klonk het geluid van een andere wereld. Van hanen die kraaiden en vroege vogels die zongen. De duisternis verbleekte tot grijs en werd door de eerste zonnestrallen verbannen naar de verste uithoeken van haar geest. Matilda wilde dat de wolken terugkwamen. Ze wilde niet losgescheurd worden uit die beschermende baarmoeder en in de kille werkelijkheid geworpen worden.

Het zonlicht brak door de wolken en verwarmde haar gezicht, dwong haar om weer tot bewustzijn te komen. Ze bleef een ogenblik liggen, met haar ogen dicht, en vroeg zich af waarom ze zoveel pijn had. Toen herinnerde ze het zich weer en haar ogen schoten open.

Hij was weg – maar daar op het matras lag het bewijs van wat hij had gedaan. Als een roos uit de hel vloaide het bloed over het kapok uit, de blaadjes verspreid over het laken en de overblijfselen van haar onderjurk.

Matilda bleef ineengedoken op de vloer zitten. Ze kon zich niet herinneren hoe ze er terecht gekomen was, maar nam aan dat ze in die hoek gekropen moest zijn nadat hij weg was gegaan. Ze verdrong de beelden van die afschuwelijke nacht en hees zich voorzichtig langs de muur omhoog.

Haar benen trilden en haar hele lichaam deed pijn. Er zat ook bloed aan haar. Het was opgedroogd en donker, en het rook ook nog naar iets anders. Toen Matilda langs haar naakte lichaam naar beneden keek, realiseerde ze wat het was. Het was de geur van hém – van zijn ongewassen lichaam en ruwe, graaiende handen. Van zijn whiskyadem en zijn zware gewicht.

Ze kromp ineem van de schelle kreet van een kaketoe, maar het maakte ook dat ze snel een beslissing nam. Hij zou dit nooit meer doen.

Toen ze het trillen onder controle had, trok Matilda een schone onderjurk aan en liep moeizaam om het bed om haar schamele bezittingen bij elkaar te rapen. Het medaillon werd uit de bergplaats onder de vloerplanken gehaald,

haar moeders sjaal van het hoofdeinde van het bed. Ze stopte er haar twee jurken, een rok en een blouse en haar vaak verstelde ondergoed bij. Tot slot pakte ze het gebedenboek dat haar grootouders helemaal mee uit Ierland hadden genomen. Ze wikkelde alles in de sjaal, behalve haar katoenen broek, laarzen en een overhemd die ze aan wilde trekken nadat ze zich gewassen had.

Ze sloop langs de kapotte stoel, bleef net lang genoeg staan om zich ervan te vergewissen dat Mervyn nog sliep en begon toen de eindeloze tocht over de keukenvloer.

Ieder gekraak en gekreun van het huis leek versterkt. Door dat lawaai zou er toch wel een eind komen aan het gesnurk in de andere kamer?

Ze bleef weer staan. Het bloed suisde in haar oren en haar hart bonkte in haar hoofd. Het gesnurk klonk ritmisch en ononderbroken toen ze bij de keukendeur kwam. Ze hield haar adem in. Haar handen waren nat van het zweet toen ze de waterzak van de haak haalde. Hij was zwaar, en godzijdank vol. Nu naar de voordeur.

De scharnieren piepten – het gesnurk stopte – het bed kraakte – Mervyn mompelde. Matilda verstijfde. Seconden leken een eeuwigheid.

Met een grom begon het snurken weer, en Matilda haalde weer adem. Ze glipte de deur uit, langs de hordeur en rende de trap af. Eén blik vertelde haar dat Gabriel en zijn stam nog niet terug waren, en de drijvers ook niet. Ze was alleen, en ze had geen idee hoe lang het duurde voor Mervyn wakker werd.

Haar blote voeten wierpen het stof van het erf op toen ze zich naar de beek haastte. De oevers waren steil en werden aan het zicht onttrokken door wilgen en terwijl ze naar het ondiepe, nauwelijks stromende water glibberde en gleeed, wist ze dat ze niet vanuit het huis gezien kon worden.

Het water was ijskoud, omdat de zon nog niet hoog genoeg stond om het te verwarmen, maar het spoelde het bewijs van zijn smerigheid weg. Het maakte haar huid schoon, ondanks dat ze wist dat die stank van hem altijd om haar heen zou blijven hangen. Ze huiverde terwijl ze zich schrobde. Ze zag er aan de buitenkant misschien schoon uit, maar geen enkele hoeveelheid water kon de vlekken op haar ziel wegwassen.

Nadat ze zichzelf ruw met haar overhemd had afgedroogd, kleepte ze zich snel aan. Ze durfde niet het erf naar de tuigkamer over te steken, omdat de honden dan zouden beginnen te blaffen en Mervyn wakker zou worden. Er zat niets anders op dan zich te verbijten en zonder zadel te rijden. Toen ze het besluit had genomen, pakte ze de sjaal en, met haar laarzen in haar hand, waadde ze door de bedding van de beek naar de omheinde weide achter het huis.

Ze keek over haar schouder. Er bewoog niets achter die luiken en het geluid van zijn gesnurk steeg op in de slaperige ochtendstond.

Ze ademde snel en bibberig terwijl ze over het hek klom en in de weide sprong. De meeste paarden waren halfgetemde verwilderde paarden en zouden een snellere ontsnapping hebben betekend, maar de oude merrie was haar enige mogelijkheid. Ze hoorde bij de boerderij zolang Matilda zich kon herinneren, en zou, in tegenstelling tot de andere, naar de weide terugkeren zodra ze vrijgelaten werd.

De wilde paarden hinnikten, zwaaiden met hun hoofd en stapte voor- en achteruit toen ze op Mervyns vos afstapte. ‘Sst, Lady. Rustig maar, meisje. We gaan een tochtje maken,’ fluisterde ze terwijl ze de zachte neus aaide.

Lady rolde met haar ogen en stampte met haar voeten terwijl Matilda haar bij de manen pakte en zich moeizaam op haar rug hees.

‘Ho, Lady. Rustig maar,’ zei ze sussend. Matilda legde haar wang tegen de nerveus trekkende hals terwijl ze in de gespitste oren fluisterde, maar ze hield de ruwe manen stevig in haar hand. Lady was gewend aan Mervyns ruwe manier van doen en zware gewicht – Matilda had geen idee hoe ze zou reageren op dit vreemde gedrag, en Matilda wilde niet het risico lopen dat ze van haar rug geslingerd werd.

Ze hing de canvas waterzak op haar rug, en de bundel over haar arm, spoorde de merrie aan, en opende het hek aan de andere kant van de weide. Ze dreef de andere bij elkaar zoals ze een kudde schapen bij elkaar dreef en besteedde kostbare minuten aan het aansporen van de wilde paarden om op te houden met grazen en de ruimere weiden van Churinga op te zoeken.

Toen ze eenmaal de smaak van de onverwachte vrijheid te pakken hadden, waren ze weg. Matilda grinnikte terwijl ze Lady de sporen gaf en achter ze aan galoppeerde. Het zou wel even duren voor ze weer bijeengedreven waren, zodat ze een redelijke voorsprong had. Want zonder paard had Mervyn weinig kans haar in te halen.

Het donderde in de verte van zijn droom en Mervyn verstijfde terwijl hij wachtte op de bliksemflits en het getik van de regen op het golfplaten dak. Toen het niet kwam, draaide hij zich om en nestelde zich nog behaaglijker in de kussens.

Maar de slaap, nu die eenmaal onderbroken was, wilde niet meer komen, en hij merkte dat hij niet meer kon blijven liggen. Er was iets mis met de idee van onweer. Iets dat hem niet lekker zat.

Hij deed één bloeddorlopen oog open en probeerde zich te concentreren

op het lege bed naast zich. Daar was ook iets mis mee – maar zijn hoofd deed pijn en de behoefte aan drank maakte samenhangende gedachten onmogelijk. Hij had een zure smaak in zijn mond, en toen hij met zijn tong over zijn droge lippen ging, voelde hij een brandende pijn. Hij had een diepe snee in zijn lip waarvan hij zich niets kon herinneren.

‘Zeker gevallen,’ mompelde hij, terwijl hij er voorzichtig met zijn tong aan voelde. ‘Mary! Waar zit je verdomme toch?’ schreeuwde hij.

De drummer achter zijn ogen sloeg een pijnlijke roffel en hij liet zich met een kreun in de kussens vallen. Die stomme trut was er ook nooit als je haar nodig had.

Hij bleef liggen en zijn gedachten zweefden doelloos door de nevel van pijn. ‘Mary,’ kreunde hij. ‘Kom hier, vrouw.’

Er kwam geen geroffel van haastige voetstappen als antwoord, geen gekletter van pannen uit de keuken of geluiden van het erf. Het was te stil.

Mervyn rolde van het bed en stond voorzichtig op. Zijn been klopte in hetzelfde ritme als zijn hoofd, en de verschrompelde dijspier trilde toen hij er zijn gewicht op zette. Waar was iedereen toch? Hoe durfden ze hem hier alleen te laten?

Hij wankelde naar de deur en gooide hem open. De deur knalde tegen de muur en het deed hem aan iets denken, maar het leek een vluchtige herinnering die nergens op sloeg. Hij schudde hem van zich af en wankelde de verlaten keuken binnen.

Terwijl het laatste beetje whisky door zijn keel gleed en de drummers in zijn hoofd tot zwijgen bracht, nam Mervyn de omgeving in zich op. Er stond geen pap op het fornuis te pruttelen, geen waterketel te koken, geen Mary. Hij deed zijn mond open om haar een brul te geven – en toen herinnerde hij het zich. Mary lag in de grond. Al meer dan twee weken.

Zijn benen begaven het plotseling, en hij liet zich in een stoel vallen. Er kwam een kilte over hem die met geen whisky warm te krijgen was toen hij het zich herinnerde.

‘Wat heb ik gedaan?’ fluisterde hij in die verschrikkelijke stilte.

De stoel viel om toen hij zich tegen de tafel afzette. Hij moest Matilda vinden. Moest haar uitleggen – haar duidelijk maken dat het de whisky was die hem zo iets had laten doen.

Haar kamertje was leeg. De versplinterde deur hing nog aan één scharnier, en het bed was een bloederige herinnering aan wat hij had gedaan. De tranen stroomden over zijn wangen. ‘Ik meende het niet, meisje. Ik dacht dat je Mary was,’ snikte hij.

Hij luisterde naar de stilte, slikte toen zijn tranen weg en stapte haar kamer binnen. Ze had zich waarschijnlijk verstopt, maar hij móest haar zien, haar ervan overtuigen dat het allemaal een afschuwelijke vergissing was geweest. 'Waar ben je, Molly?' riep hij zachtjes. 'Kom maar bij papa.' Het koosnaampje dat Mary vroeger gebruikte was opzettelijk – hij hoopte dat ze er eerder op zou reageren.

Er kwam nog steeds geen reactie, geen geritsel dat haar schuilplaats kon verraden. Hij sloeg het besmeurde laken dicht en keek onder het bed. Hij deed de zware kleerkast open en zocht in de donkere, lege hoeken. Hij veegde zijn neus aan zijn mouw af en probeerde na te denken. Ze was vast naar de schuur gegaan of een van de andere gebouwtjes.

Hij hinkte terug naar de keuken, zag de fles op de tafel staan en veegde hem met één armzwaai op de vloer waar hij met een bevredigende explosie van glas kapotviel. 'Nooit meer,' mompelde hij. 'Nooit, nooit meer.'

Zijn kreupele been sleepte zijn voet over de vloer terwijl hij zich naar de hordeur haastte, en toen hij op het punt stond op de veranda te stappen, viel zijn oog op iets. Het was niet iets wat er was, maar iets wat er had moeten zijn.

Mervyn keek naar de kale haak, en terwijl hij nadacht over de afwezigheid van de waterzak, begonnen andere dingen op hun plaats te vallen. De kleerkast was leeg. Matilda's laarzen lagen niet onder haar bed, en Mary's sjaal was van het hoofdeinde verdwenen.

Zijn tranen droogden op toen wroeging en zelfmedelijden werden overgenomen door angst. Waar was ze in godsnaam? En hoe lang was ze al weg?

De zon was nog steeds niet op het hoogste punt. Het felle licht scheen in zijn ogen en zijn hoofd begon weer te bonken. Hij zette met een klap zijn hoed op, trok hem zoveel mogelijk over zijn ogen en liep naar de schuren en andere gebouwtjes. Ze moest hier ergens zijn. Zelfs Matilda was niet zo stom dat ze wegliep, niet met de dichtstbijzijnde burens bijna honderdvijftig kilometer bij hen vandaan.

Hij dacht even aan de drijvers die een paar dagen geleden met de kudde vertrokken waren. Misschien zou ze hen tegenkomen, maar ze waren verstandig genoeg om hun mond te houden als ze hun baan niet wilden kwijtraken. Maar het was het idee dat ze Wilga, en die bemoeial van een Finlay en zijn vrouw, zou halen, wat hem echt dwarszat. Dat zou al erg genoeg zijn – maar stel dat ze naar Kurrajong en Ethan ging?

Zijn hart begon tekeer te gaan bij de afschuwelijke gedachte alleen al en hij ging sneller lopen. Hij moest haar vinden – en snel.

Enige ogenblikken later was hij bij de omheinde wei, met zijn zadel en teu-

gels in de hand en een verse waterzak klotsend op zijn rug. Hij was kwaad en bang. Als Matilda op Wilga of Kurrajong wist te geraken, kon hij zijn leven op Churinga verder wel vergeten. Vlotte praatjes en leugens konden hem dit keer niet redden.

Hij stak het erf over en bleef abrupt staan. De wei was verlaten en het hek aan de andere kant stond wagenwijd open. De weiden die verderop lagen, strekten zich leeg tot aan de horizon uit. Hij barstte van woede en smeed zijn zadel op de grond. In tegenstelling tot Ethan Squires groeide het geld niet op zijn rug en zonder paard zou hij dat valse kreng nooit te pakken krijgen.

Hij stak een sigaret op en raapte zijn zadel op. Hij liep piekerend en kokend van woede door het lange gras. Ze zou die whisky niet gedronken hebben en op zijn schoot hebben gezeten als ze niet had gewild. En als ze daar oud genoeg voor was, dan was ze ook oud genoeg voor andere dingen. En ze had ook niet zo op haar ma moeten lijken en hem als een hoop stront behandelen als ze niet gestraft wilde worden.

En trouwens, dacht hij toen hij eindelijk bij het openstaande hek aan de andere kant van de wei was, was ze waarschijnlijk niet eens zijn dochter. Er was duidelijk iets gaande geweest tussen Mary en Ethan – en als de geruchten klopten, dan was het al lang begonnen voor Mary Mervyns vrouw werd. Dat zou een verklaring zijn voor Patricks bijzondere aanbieding van Churinga in ruil voor het huwelijk van zijn dochter met Mervyn, en waarom Mary en Ethan samengespannen hadden om hem te bedriegen.

Nadat hij zichzelf ervan overtuigd had dat hij niets fouts had gedaan, duwde hij zijn hoed achterover en staarde somber in de verte. Matilda moest gevonden worden. Ze mocht niemand vertellen wat er was gebeurd. Ze zouden het niet begrijpen. En ze hadden er trouwens geen donder mee te maken.

Zijn verhitte gedachten kwamen tot rust en hij verstijfde. Er bewoog daar iets, maar het was te ver weg om te kunnen zien wat het was. Hij hield zijn hand boven zijn ogen en zag het donkere vlekje uit de trillende hitte tevoorschijn komen. Het wilde paard spitste de oren toen Mervyn floot en na een paar zenuwtrekjes met zijn manen begon hij uit nieuwsgierigheid te draven.

Mervyn bleef doodstil staan wachten tot het dier bij hem kwam. Het paard was nog jong en was blijkbaar gescheiden geraakt van de kudde. Hij vond de afzondering verwarrend en was teruggekeerd naar de enige plek die hij kende.

Mervyn kon zijn ongeduld nauwelijks bedwingen terwijl het paard net buiten zijn bereik zenuwachtig stond te aarzelen. Hij wist uit ervaring dat als hij hem ruw behandelde of een onverwacht geluid maakte, het dier weer weg

zou rennen, dus nam hij de tijd om ertegen te praten en het te kalmeren voor hij het zadel op zijn rug legde. Toen hij eenmaal op het paard zat, bestudeerde hij de sporen van de andere wilde paarden en volgde ze. De omgewoelde aarde gaf hun koers goed aan, maar na een uur waren er afzonderlijke sporen van een enkel paard dat in een rechte lijn werd gereden.

Die lijn leidde naar het zuiden – naar Wilga.

Matilda had Lady de vrije teugel gegeven en de eerste paar kilometers gingen vlot. Nu begon de merrie moe te worden en ze waren afgezakt tot een rustige draf. Geen enkel paard, laat staan een paard zo oud als Lady, kon zo ver galopperen in die hitte. Het was beter om het rustig aan te doen dan te riske- ren dat ze zich zou verstoppen of volledig uitputte.

De ochtend verstreek en de brandende zon stond hoog aan de hemel. Waterachtige fata morgana's trilden op de uitgedroogde aarde en het zilveren gras ritselde onder Lady's hoeven. De enorme leegte omwikkelde hen en de stilte kwam als een sissende echo terug. Als Matilda niet zo graag wilde ontsnappen, zou ze niet bang zijn geweest. Want dit harde, prachtige land was net zoveel deel van haar als haar ademhaling.

De grootsheid van het land prikkelde haar zintuigen en de rauwe kleuren raakten iets dieps in haar dat haar ernaar deed verlangen erin op te gaan. Maar naast die woestheid van dat eeuwenoude landschap was ook de zachte schoonheid van fijngevormde bladeren, van pastelkleurige bloemen en de schors van esdoorns, de zoete geur van mimosa en pijnbomen, en de blij- lers van de lijst.

Matilda schoof heen en weer op de rug van de merrie. Ze had steeds meer moeite met zitten naarmate er meer kilometers tussen haar en Churinga kwamen, maar er was geen tijd om te rusten. Ze depte het zweet van haar voor- hoofd en trok de rand van haar oude vilten hoed over haar ogen. Het water in de zak was warm en smaakte brak, maar ondanks haar dorst wist ze dat ze het moest rantsoeneren. De dichtstbijzijnde waterpoel was nog kilometers van haar vandaan.

Na een lange, turende blik langs de horizon was er nog geen teken van Mervyn te bekennen en ze ging wat gemakkelijker op de brede rug van de merrie zitten. Ze concentreerde zich op het uitzicht tussen Lady's oren. Het gestage ritme van de voortploeterende hoeven vormde een wiegeliedje, en de hitte omwikkelde haar in een cocon van soezerige zorgeloosheid.

De slang lag in een smalle gleuf van rimpelende aarde, beschermt tegen de zon door een bosje helmgras dat erover hing. Door de trillingen van het nade-

rende paard was hij wakker geschrokken en op zijn hoede. Roodbruine kronkels gleden over de aarde terwijl de gevorkte tong blikerde en starende ogen het meisje en het paard observeerden.

Matilda's kin rustte op haar borst en haar oogleden waren zwaar van de slaap. Haar vingers verloren hun greep op de manen terwijl ze langzaam in de richting van Lady's hals zakte.

Het geklop van hoeven op rotsachtige grond. Geritsel van helmgras. De slang kronkelde heftig, richtte zich op, met de giftand ontbloot en de gele ogen op de prooi gericht. Hij sloeg hard en genadeloos toe.

De merrie steigerde toen het gif in haar richting spoot. Haar hoeven flikkerden toen ze met haar poten in de lucht maaide en hinnikte van angst. Met woest rollende ogen zwaaide ze haar hoofd heen en weer, de neusgaten verijd, de achterpoten dansend over de schalie.

Matilda probeerde zich aan de wild zwaaiende manen vast te grijpen en drukte haar knieën en voeten automatisch tegen de flanken van het dier.

De maaierende hoeven kwamen met een plof op de aarde terug. Matilda verloor haar greep op de manen en ze klampte zich aan de bezwete, gespannen hals vast. Lady steigerde opnieuw om dansend, draaiend te ontkomen, en Matilda's wanhopige pogingen om op de rug te blijven waren vergeefs. Ze kwam met een smak op de rode aarde terecht.

Lady danste op haar achterpoten, met rollende ogen en ontblote tanden terwijl ze de grond onder zich vertrapte. Matilda snakte naar adem terwijl ze wegrolde van die verpletterende, dodelijke hoeven – en vroeg zich al die tijd af waar de King Brown gebleven was.

Snuivend en met een zwaai met haar hoofd draaide Lady zich om en galoppeerde terug naar waar ze vandaan gekomen was. Het stof stoof achter haar op, de aarde trilde van het geklop van haar hoeven, en Matilda werd geblutst en gekneusd achtergelaten. 'Kom terug,' gilte ze. 'Lady, kom terug!'

Maar er was alleen een stofwolk die het paard achterliet – en na verloop van tijd was zelfs die verdwenen.

Matilda voelde voorzichtig aan haar armen en benen. Blijkbaar waren er geen botten gebroken, maar door de gescheurde lappen van haar overhemd heen zag ze dat ze ernstige schaafwonden had. Ze was nog duizelig van de snelheid en de kracht van haar val en deed even haar ogen dicht, maar de wetenschap dat de slang nog dichtbij kon zijn betekende dat ze weinig tijd had om bij te komen. Ze kwam moeizaam overeind, raapte de waterzak en haar bundel op en bleef een ogenblik in de stilte staan. De slang was nergens te bekennen, maar dat wilde niet zeggen dat hij niet ergens op de loer lag.

‘Stel je niet zo aan,’ mompelde ze. ‘Na al die herrie is hij waarschijnlijk nog banger dan Lady, en allang weg.’

Ze trok haar hoed vastberaden over haar voorhoofd en slingerde haar bezittingen over haar schouder terwijl ze haar situatie onder ogen zag. De ovale uitstulping die de aboriginals de Tjuringa noemden was nu dichterbij. Wilga lag aan de andere kant van de met eucalyptus en pijnbomen begroeide berg, maar ze wist dat ze nog uren moest lopen voor ze het nog maar zag liggen.

Met een trillende zucht tuurde ze de horizon af. Lady was verdwenen, maar er was nog steeds geen teken van Mervyn. Matilda hief haar kin en ging op pad. Er was water aan de voet van de Tjuringa, en beschutting. Als ze er voor zonsondergang was, dan kon ze rusten.

Mervyn werd gedreven door angst en de onzekerheid over hoeveel voor-sprong Matilda op hem had. Hij spoorde het paard aan en het dier ging harder lopen, de snelle hoeven denderend over de harde, genadeloze grond. De zon stond hoog aan de hemel, en nadat ze een paar uur hadden gereden, wist hij dat het wilde paard de uitputting nabij was. Hij had het paard hard aangespoord, maar nog steeds was er geen teken van haar, nog steeds geen stofwolk die haar aanwezigheid verried. Hij hield stil en liet zich uit het zadel glijden.

Hij had best een echte borrel gelust, maar moest zich tevredenstellen met het water uit de leren zak. Terwijl hij het water met de leersmaak door zijn mond liet spoelen, liet hij het in zijn uitgedroogde tong trekken voor hij het inslikte. Toen liet hij water in zijn hoed lopen en gaf het aan het paard. Het dier dronk er gretig van; zijn flanken gingen nog op en neer van de rit en zijn hals was bezweet. Toen ze allebei genoeg hadden om weer een tijdje vooruit te kunnen, plantte Mervyn de natte, koele hoed weer op zijn hoofd en leidde het paard vooruit. Hij zou een tijdje in de schaduw van het dier lopen, en als ze eenmaal bij de poel aan de voet van de Tjuringa waren, konden ze afkoelen en zoveel drinken als ze wilden.

Vliegen zwermde om hen heen terwijl de hitte op de ruwe schalie en scherpe rotsen weerkaatste. Een adelaar cirkelde boven het trillende grasland, een roofvogel die moeiteloos naar prooi zocht. Mervyns gedachten waren grimmig. Voor hem niet de gemakkelijke jacht of verziende blik van een adelaar, maar het eindeloze geploeter onder een brandende zon op zoek naar een prooi die hem tot dusver te slim af was. De gedachte aan hoe hij haar zou straffen als hij haar vond dreef hem voort. Dat – en de angst voor ontdekking.

Zijn gedachten dwaalden terug naar Gallipoli. Terug naar de nacht waar-

in hij uit het stinkende gat in de grond kwam gekropen dat voor veel van zijn kameraden een kerkhof was geworden. De nacht waarin hij dankzij zijn razendsnelle nadenken en sluwheid niet gesnapt werd.

Hij lag al maanden onder vuur, en het geplof en gedreun van de Turkse artillerie zeurde nog lang nadat het spervuur was afgelopen in zijn hoofd na. Hij had er een zenuwtic aan overgehouden en beleefde ieder beeld en geluid van de slachting die ze zojuist hadden meegemaakt opnieuw. De stank van cordiet en bloed verliet hem nooit – net zo min als de angst, waardoor hij zweette en schudde en ineenkromp in de modder van de loopgraven. Waardoor hij bevangen werd door een claustrofobische paniek die hij niet onder controle kreeg.

Mervyn herinnerde zich hoe hij in het donker was weggeglipt, terwijl de overlevenden om hem heen in hun slaap lagen te mompelen, met hun geweren als troost tegen hun borst geklemd. Hij haastte zich door de loopgraven, steeds verder weg van de frontlinie en een gewisse dood. Als een opgejaagd dier zocht hij naar een vluchtgang, de minste schuilplaats waar de kogels hem niet konden vinden en hij de hete adem van de dood niet langer in zijn nek voelde.

Hij omzeilde de commandopost die een paar honderd meter van het bruggenhoofd in een beschut dalletje gelegen was, en vond eindelijk wat hij zocht. Hij kroop langs een lijk dat blijkbaar over het hoofd was gezien door de hospikken en dook in een smalle, vochtige grot waar hij zich op de grond liet zakken, zijn handen over zijn hoofd sloeg en zijn knieën tot aan zijn kin optrok.

Sporadische schoten echoden in de muren om hem heen, en dan jammerde hij zachtjes en kromp ineen. Hij wilde dat het wegging – dat het hem met rust liet. Hij kon er niet meer tegen.

Hij hoorde niet het geschuifel van laarzen op de bodem van de grot en zag de soldaat ook niet aankomen.

‘Hé, sta op, smerige lafbek.’

Mervyn keek op. Een bajonet was enkele centimeters van zijn gezicht verwijderd. ‘Laat me alsjeblieft blijven zitten,’ smeekte hij. ‘Ik kan er niet meer naar terug.’

‘Vuile laffe hond! Ik zou je hier dood moeten schieten en laten rotten.’ De bajonet priemde in de lucht tussen hen in. ‘Sta op.’

Er verscheen een rode mist in Mervyns hoofd. Zijn angst voor de loopgraven was minder sterk dan de dreiging waarmee hij nu geconfronteerd werd. Het proces voor de krijgsraad zou snel zijn, en de doodstraf een zekerheid. Hij stond met zijn rug tegen de muur. Het enige dat hij nu nog kon doen was aan-

vallen – en voor hij zich realiseerde wat hij deed, vuurde hij het geweer dat hij tegen de vijand moest gebruiken af op een mede-Australiër.

De kogel ketste af tegen de muren en echode in zijn hoofd. Een doffe klap in zijn knie velde hem en hij bleef een tijdje verdoofd liggen terwijl hij zich afvroeg wat er was gebeurd. Toen de rode mist opklaarde en zijn zintuigen weer enigszins functioneerden, keek hij naar de andere kant van de omsloten ruimte.

De andere man lag op de grond, met het geweer naast zich. Er was geen beweging, geen geluid, en toen Mervyn naar hem toekroop, drong tot hem door waarom. De man had geen gezicht. Mervyns kogel had het weggeschoten.

Hij bekeek zijn eigen wond. De afschuw van wat hij had gedaan wiste de angst en de pijn, en daarvoor in de plaats kwam kille berekening van wat hij nu moest doen.

De kogel van de ander had zijn knie verbrijzeld en was in zijn bovenbeen gedrongen voor hij een gat in zijn heup had geboord. De pijn zou binnen niet al te lange tijd ondraaglijk zijn en bovendien verloor hij veel te snel veel te veel bloed om nog langer te kunnen blijven.

Hij keek naar de dode soldaat. Hij was klein en lichtgebouwd. Zou geen al te groot probleem moeten zijn. Mervyn nam snel een besluit; hij tilde hem op en slingerde hem over zijn schouder. Met zijn geweer als wandelstok hinkte hij de grot uit. Er werd nog steeds geschoten van Turkse kant, de lichten flikkerden nog steeds in het veldhospitaal, en in het commandocentrum werd heen en weer gerend en werden bevelen geschreeuwd.

Mervyn verlegde de man van zijn schouder naar zijn rug, sloeg de dode armen om zijn nek en klemde de levenloze handen tegen zijn hals. Zo had hij prachtige rugdekking als er een verdwaalde kogel over de heuvel kwam.

De steile klim naar het veldhospitaal had hem veel pijn gedaan, maar zijn aankomst te midden van de chaos had een bevredigend effect – precies zoals hij had verwacht. Hij was de teruggekeerde held. Gewond als hij was, had hij zijn leven geriskeerd voor een kameraad. Hij moest bijna lachen toen ze hem met een ernstig gezicht vertelden dat zijn maat dood was, en hem vol medelijden aankeken.

Mervyn kwam weer met een schok in het heden en staarde naar de zon. Ze hadden hem een medaille gegeven, en na vele maanden in het ziekenhuis mocht hij naar huis. Geluk en sluwheid hadden hem die nacht gered, net zoals nu – want daar aan de horizon was Lady.

Hij glimlachte toen de grijze merrie op hem af kwam gegaloppeerd. Hij

pakte de bungelende teugels beet, stapte weer op het wilde paard en spoorde hem aan tot een galop.

Als Matilda van het paard was geworpen, zou het niet lang duren voor hij haar gevonden had.

Met het ondergaan van de zon kwamen de lange, koele schaduwen, en met een begin van opluchting baande Matilda zich een weg door het dichte struikgewas en zocht beschutting onder het bladerdak van de bomen. Het deed pijn om te ademen, om te bewegen, zelfs om na te denken. Ze was uitgeput.

De geluiden van het bos klonken om haar heen terwijl ze even tegen de stam van een boom leunde om uit te rusten, maar het geluid van spetterend en sijpelend water dreef haar voort. Ze had geen tijd om uit te rusten, maar ze kon zich wassen en de waterzak opnieuw vullen voor ze verderging en de gedachte aan die koele, schone waterval pepte haar weer op.

De waterval begon hoog op de berg, stroomde met een vaart naar beneden, waarbij andere stroompjes zich er onderweg bij voegden, tot hij zich tientallen meters lager in de rotsachtige vallei stortte. Maar toen Matilda eindelijk uit het dichtbegroeide, groene licht van het bos tevoorschijn kwam, besepte ze dat er niet veel van over was, vanwege het gebrek aan regen. Het water dat in een zelig stroompje over de afgesleten, glinsterende rotsen gleed was nauwelijks genoeg om de lager gelegen poelen te vullen. Grote boomwortels lagen in naakte verwrongen vormen kriskras door elkaar, waar ze vroeger onder water hadden gelegen. Bosvarens lieten hun geschroeiende bladeren hangen, en dikke trossen verwelkte klimop hingen lusteloos in de krakende, uitgedroogde acacia's en King Billy-pijnbomen.

Matilda klauterde op een brede, platte steen die boven een van de rotsmeertjes uitstak, en trok haar laarzen uit. Ze nam niet de moeite haar kleren uit te trekken: zij was vuil en wat er van haar kleren over was ook. Terwijl ze zich in het ijskoude water liet zakken, rilde ze van genoegen. De blaren op haar voeten zouden spoedig genezen, de rode kleur die de zon op haar blote armen had getoverd zou spoedig bruin worden.

Ze sloot haar ogen, kneep haar neus dicht en ging kopje onder. Het vuil en het zweet verdwenen. De pijn tussen haar benen werd minder in de ijskoude streling. Haar haar dreef en haar uitgedroogde huid kreeg weer vocht.

Ze kwam naar adem snakkend boven, maakte een kom van haar handen en dronk gretig voor ze de waterzak opnieuw vulde. De vogels die zwegen toen ze aankwam zongen weer volop, en ze staarde omhoog naar de omrin-

gende bomen. Dit was altijd een speciale plek geweest. Een plek waar Mary haar over eenhoorns en elfen en de kleine mensjes die ze kabouters noemde vertelde. Terwijl Matilda om zich heen keek, kon ze zich bijna voorstellen dat ze bestonden – maar de harde werkelijkheid had de neiging om snel korte metten te maken met dat soort verhalen.

Ze trok zich met tegenzin uit het water op en deed haar laarzen aan. Hoewel haar gezicht van pijn vertrok, was het niet genoeg om haar te weerhouden – niet na wat ze de afgelopen uren had moeten afzien – en ze pakte de zak en haar bundel en liep dieper het bos in. Het was sneller om er doorheen te lopen dan eromheen, en als ze maar in zuidelijke richting bleef lopen, kwam ze op de top boven Wilga uit.

Tegen de tijd dat ze uit de klamme groene schaduwen in het stervende zonlicht stapte, zweette ze overdadig. Maar ze was apetrots op zichzelf toen ze neerkeek op de uitgestrekte weiden van Wilga, en het dunne rookwolkje uit de boerderij aan de horizon. Ze was er bijna.

Terwijl de groepjes bomen uitdunden en de zon nog lager kwam te staan, baande Matilda zich een weg over de wirwar van rotsblokken aan de voet van de Tjuringa. De waterzak was zwaar aan haar schouder, de bundel onhandig terwijl ze over de losse, verraderlijke grond glibberde en gleed, maar ze piekerde er niet over om een van de twee of allebei achter te laten – ze waren waardevol. Diertjes schoten en gleden vanonder de rotsen toen ze hun late middagdutje verstoorde en een kookaburra lachte haar uit terwijl ze voortliep, maar eindelijk kwam ze op vlakker bodem en ze bleef een ogenblik staan om op adem te komen en een slok water te nemen.

Het begon bijna te schemeren, en het huis van Wilga was nog minstens drie uur lopen, maar ze moest alles op alles zetten om verder te gaan. Misschien was Mervyn Lady tegengekomen en dan zat hij misschien maar een paar kilometer achter haar.

Ze drukte de kurk weer in de hals van de waterzak, en ging op weg over de vlakte naar het rookpluimpje aan de horizon.

De tijd verloor iedere betekenis terwijl ze liep. Ze was zich alleen maar bewust van de dieper wordende schaduwen en de glimp van de boerderij van Wilga in de verte. Haar laarzen sloffen over de droge aarde en het zilveren gras terwijl ze haar gedachten concentreerde op Tom en April Finlay.

Wilga was al jaren in bezit van de familie Finlay. De oude Finlay was een paar maanden na zijn vrouw overleden. Nu was Tom getrouwd en runde het bedrijf samen met zijn vrouw. Matilda had hem al lang niet meer gezien – niet meer sinds mam ziek werd en ze hem van Mervyn niet mocht opzoeken. Toch

wist ze dat ze op Wilga onderdak zou vinden. Zij en Tom waren min of meer samen opgegroeid, en hoewel hij een flink aantal jaren ouder was, wist Matilda dat hij haar beschouwde als de zus die hij nooit had gehad.

Ze herinnerde hem zich als een magere jongeman die haar genadeloos plaagde met het feit dat haar moeder haar Molly noemde. Wat was dat nou voor naam? vroeg hij dan terwijl hij aan haar haar trok. Maar toen ze ouder werden, trok hij wat minder hard en gaf hij toe dat haar koosnaampje wel bij haar paste. Want Matilda's horen nogal strenge mensen te zijn, geen boefjes die in bomen klimmen en in het stof spelen met hun haar in hun ogen.

Matilda glimlachte, ondanks haar angst en vermoeidheid. En óf hij gelijk had, dacht ze. Oudtante Matilda was heel erg stijf en keurig, als je op haar portret mocht afgaan. Geen wonder dat haar moeder van gedachten veranderde toen haar baby wat minder vlekkeloos gedrag begon te vertonen.

Ze schrok op uit haar gedachten door een bekend geluid en ze keek met een ruk om.

Hoefgetrappel deed de grond trillen, en, daar, ver achter haar, was de onmiskenbare wazige vorm van een paard en ruiter. Eindelijk. Iemand had haar gezien en kwam haar te hulp.

Ze zwaaide. 'Hier ben ik. Hier,' riep ze.

Er werd niet gereageerd op haar kreten, maar het paard bleef op haar afkomen.

Matilda huiverde toen de eerste rilling van onbehagen haar bekreep. Het waren twee paarden, maar slechts één ruiter. Ze deed een stap achteruit. Toen nog een. En toen de omtrekken scherper werden, keerde de angst terug. Er was geen twijfel mogelijk over de stevige figuur op de rug van de vos of de grijze sjokkende gestalte van Lady.

Ze begon te rennen.

Het hoefgetrappel kwam dichterbij. Wilga leek een onmogelijk eind weg. De adrenaline stroomde door haar aderen terwijl ze door het lange gras rende. Haar laarzen gleden en struikelden over de oneffen grond. Haar hoed vloog af en bungelde op haar rug. Maar haar ogen waren gericht op die glimp in de verte die haar veilige haven was. Ze moest het halen. Haar leven hing ervan af.

De roffelende hoeven namen af tot een flinke tred.

Ze durfde niet achterom te kijken, maar gokte erop dat hij een paar honderd meter achter haar zat, en met haar speelde zoals een kat met een muis speelt: plagend, uitdagend, maar altijd dreigend. Een snik van wanhoop vermengde zich met haar gehijg terwijl ze verder ploeterde. Hij wachtte tot ze

viel. Hij wachtte zijn kans af. Ze wisten allebei dat ze hem niet te snel af kon zijn.

De weiden strekten zich eindeloos voor hen uit, het lange gras hinderde haar vlucht, de aarde leek erop uit om haar te laten struikelen. Toch vond ze de kracht om overeind te blijven en door te gaan. Het alternatief was te verschrikkelijk om in overweging te nemen.

Het gestage klikklop van de paardenhoeven volgde haar – het kwam niet dichterbij, maar bleef hetzelfde. Ze hoorde het zachte, boosaardige lachje en het getingel van het tuig. Het spoorde haar aan.

De boerderij was nu dichterbij, ze zag zelfs wat licht achter een van de ramen schemeren, en Mervyn zou het niet in zijn hoofd halen om haar kwaad te doen als ze eenmaal bij de brandweg was die om het land liep.

Terwijl haar voeten over de aarde dreunden, zocht ze wanhopig naar een teken van leven – van de bevestiging dat er iemand was die haar zag. Waar was Tom? Waarom kwam niemand haar helpen?

Het geroffel achter haar ging steeds sneller. Alsmar dichterbij, tot er niets anders meer was dan het geluid van de dreigende nadering.

Ze snakke naar adem. Haar hart sloeg als een moker tegen haar ribben toen de vos naast haar kwam lopen. Zijn flanken zaten onder het zweet, en de enorme blaasbalgen van longen zwoegden toen hij dansend voor haar tot stilstand kwam.

Matilda rende de andere kant op.

Het paard volgde.

Ze dook weg voor de trappelende, stampende hoeven en rende zigzaggend door het gras.

Het paard kwam dichterbij, de gelaarsde voet verliet de stijgbeugel en schoot uit.

Door de schop tegen haar hoofd struikelde ze, en zwaaide met haar armen, terwijl ze probeerde het tuig te grijpen om haar evenwicht te bewaren. Toen viel ze. Lager, lager en lager – de aarde kwam haar tegemoet, omhelsde haar in een wolk van stof en puntige stenen en sloeg de lucht uit haar longen.

Mervyns grote lichaam wiste de rest van de zon uit toen hij boven haar uit-torende. 'Hoe ver dacht jij wel te komen?'

Matilda gluurde door het gras naar de stille, verlaten boerderij. Als ze niet de tijd had genomen om te rusten, zou ze het gehaald hebben.

Hij trok haar wreed omhoog. Er fonkelde een blik van sadistisch genoeg in zijn ogen terwijl hij aan haar haar trok en haar dwong hem aan te kijken. Matilda wist dat hij wilde dat ze het uitschreeuwde, dat ze hem zou smeken

haar geen pijn te doen, maar dat genoeg gunde ze hem niet – hoe erg hij haar ook pijn deed.

Zijn mond was maar een paar centimeter van haar gezicht verwijderd en zijn adem stonk. Zijn stem klonk zacht, schor en dreigend. ‘Wat er op Churinga gebeurt, gaat niemand wat aan. Begrepen? Als je er weer vandoor gaat, schiet ik je dood.’

Matilda wist dat dit geen loos dreigement was. Ze sloeg haar ogen neer en probeerde een stalen gezicht te blijven trekken terwijl hij steeds harder aan haar haar trok.

‘Kijk me aan,’ gromde hij.

Ze schraapte haar laatste restje moed bijeen en keek hem recht in de ogen.

‘Er is toch niemand die je gelooft. Ik ben een held, zie je, en ik heb een medaille om het te bewijzen.’

Matilda keek hem strak aan en meende iets anders achter het dreigement te zien – kon het angst zijn? Onmogelijk. Want zijn woorden hadden iets waars en in die paar seconden wist ze dat ze er echt helemaal alleen voorstond.

Van Tamara McKinley verschenen eveneens bij Uitgeverij De Kern:

Storm over Jacaranda
Windbloemen
Zomerstorm
Onderstromen
Droomvlucht
Het land achter de horizon
De verre kolonie
De erfgenamen van het land
Kind van de oceaan

Vijfde druk, augustus 2011

Oorspronkelijke titel: *Matilda's Last Waltz*

Oorspronkelijke uitgave: Judy Piatkus Ltd, Londen

Copyright © 1999 by Tamara McKinley

Copyright © 2009 voor deze uitgave: Uitgeverij De Kern, een imprint van De Fontein | Tirion,
onderdeel van VBK | media, Utrecht

Vertaling: Annemarie Verbeek

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagillustratie: Getty Images

Auteursfoto omslag: Jerry Bauer

Opmaak binnenwerk: Teo van Gerwen Design

ISBN 978 90 261 6414 9

NUR 302

Matilda's laatste dans is eerder verschenen bij Van Buuren Uitgeverij BV

www.defonteintirion.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.